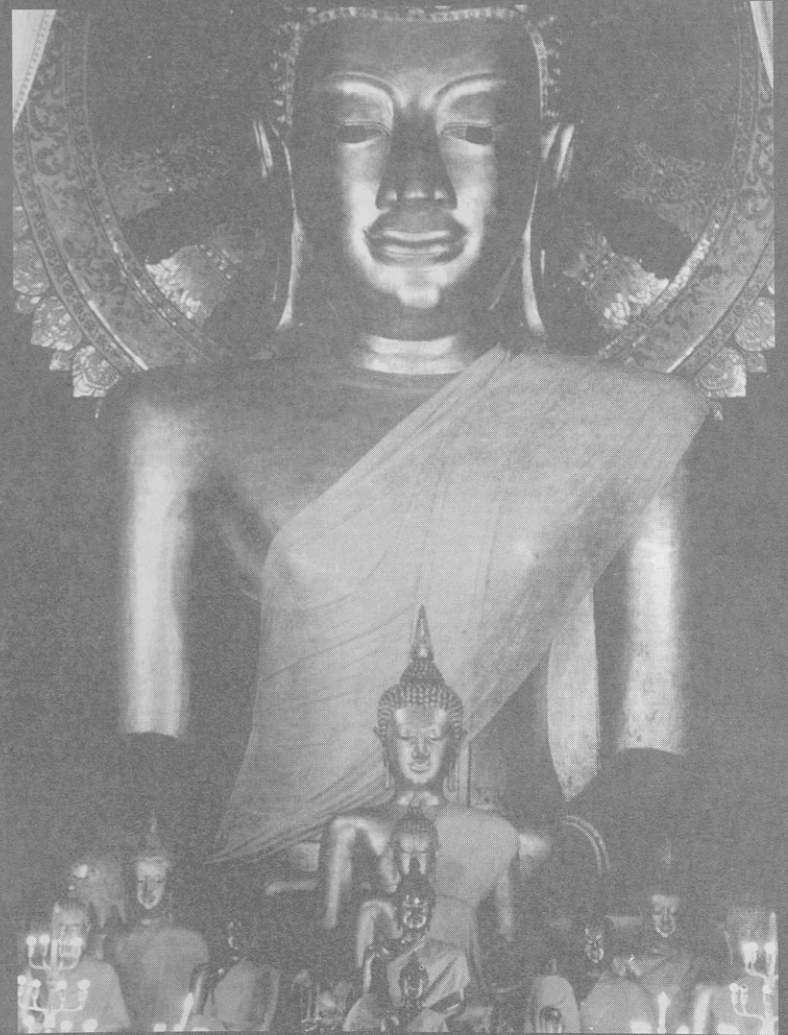

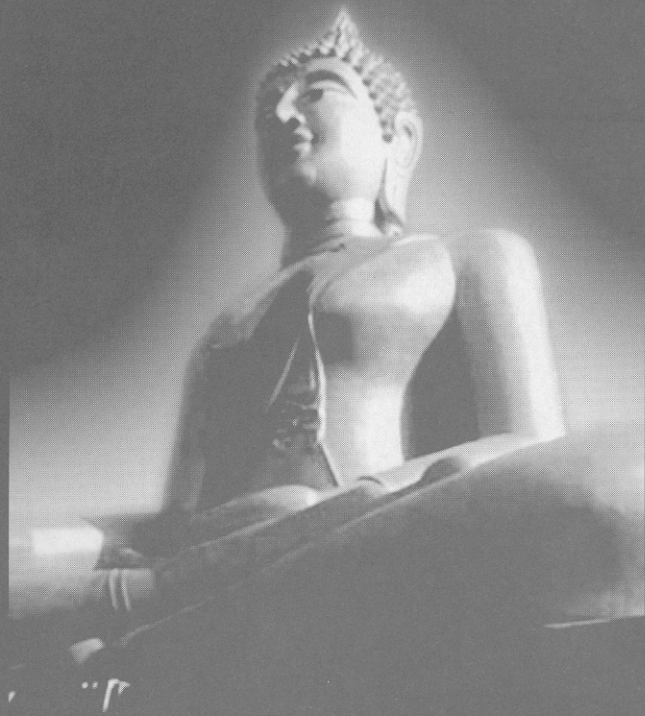
เสด็จบิดามารดาจนตลอดชีวิต ๑
ประพาศดิ้อ่อนน้อมต่อผู้ใหญ่ในตระกูลตลอดชีวิต ๑
พูดวาจาอ่อนหวานตลอดชีวิต ๑
ไม่กล่าววาจาใส่ร้ายตลอดชีวิต ๑
มีใจปราศจากความตระหนี่ ยินดีในการสละ
และแจกจ่ายทานตลอดชีวิต ๑
พูดแต่ความสัตย์ตลอดชีวิต ๑
และไม่พึงโกรธตลอดชีวิต ๑

(พระผู้มีพระภาคเจ้า ทรงตรัสแก่ มหาเถรเจ้าว่า ท้าวสักกะจอมเทพ ในกาลก่อน
เป็น มฆมาณพ ได้สมาทานวัตรบท ๘ ประการนี้บริบูรณ์แล้ว จึงได้ถึงความเป็นท้าวสักกะ)

กระโถนช่างธรรมาสน์

ฉบับที่ ๑๑ เดือนมกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

ความได้อัตภาพเป็นมนุษย์ เป็นการยาก
ชีวิตของสัตว์ทั้งหลาย เป็นอยู่ยาก
การได้ฟังพระอรรถธรรม เป็นของยาก
การอุปถัมภ์แห่งพระพุทธเจ้าทั้งหลาย เป็นการยากยิ่ง

(พระผู้มีพระภาคเจ้า ขณะประทับ ณ กรุงพาราณสี ทรงตรัสแก่อุตรมาณพ
ยังผลให้บรรลุนิพพานได้ และชนทั้งหลาย ได้บรรลุนิพพานมากมาย)

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมปญโญ

เดือนมิถุนายน ๒๕๔๔ (ต่อ)

ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : บางทีอย่างเสื้อผ้าเขาใส่ไม่ได้ หนูก็สงสารเด็กคนอื่นหนูก็
เอาไปบริจาค

ตอบ : ถ้าอย่างนั้นก็ทำถูกแล้ว ค่อย ๆ สอนเขา

ถาม : ตอนนั้นหนูนั่งกรรมฐานเอง เสร็จแล้วไม่ได้อะไรนะ แต่ฝัน
ไปว่า ถ้าจะนั่งกรรมฐานจะต้องมีอาจารย์คะ อย่างนี้เราสมควรทำอย่าง
ไรคะ ?

ตอบ : ก็พระพุทธเจ้าเป็นอาจารย์ไงโยม ตั้งใจจุดธูปเทียนมีดอกไม้
มีของหอมอะไร บูชาพระรัตนตรัย อธิษฐานได้เลย แต่ถ้าหากว่าเพื่อ
ความแน่นอน ต้องการจะมีครูบาอาจารย์ที่เป็นกัลยาณมิตรของเรา ไม่ว่าจะ
เป็นพระหรือฆราวาสอะไร อย่างนั้นค่อยว่ากันอีกที แต่ถ้าหากว่าอยาก
จะทำ เริ่มต้นได้เลย ถือพระพุทธเจ้าเป็นครู ครูใหญ่ที่สุด ไม่มีใครใหญ่
กว่านั้นอีกแล้ว

ถาม : คืออ่านในหนังสือ เห็นหลวงพ่อบอกว่าให้ทำที่บ้านก็ได้ นั่ง ๆ
ไป แล้วมีคืนหนึ่งก็ฝันว่า ถ้าจะนั่งต้องมีอาจารย์ใคร จะต้องทำไง เลยไม่แน่ใจ

ตอบ : ลองขึ้นครูดมังกี้ก็ได้ ถ้าหากว่าขึ้นครูตามแบบของหลวงพ่อ
ใช้ธูปสามดอก เทียนหนึ่งเล่ม ดอกไม้สามสี สีละดอก แล้วก็เงิน
บูชาครูหนึ่งสลึง

ถาม : แล้วจะต้องทำยังไงคะเวลาบูชา ?

ตอบ : บุษาน้ำหึ่งพระ ตั้งใจว่า กรรมฐานในสิ่งที่หลวงพ่อบอกไว้ โดยเฉพาะมโนเมยทิ ทั้งหลายนี้ ลูกขออนุญาตฝึก ขอให้ได้โดยสะดวก และคล่องตัวด้วย ให้ได้ง่าย ๆ ด้วยไม่งั้นบางคนปล้ำกันตายเลย สงไปได้ งวดนี้ เจอโยมคนหนึ่งฝึกกรรมกายมาแบบทุ้มเทเลย แล้วไม่ได้ เป็นปี ๆ ก็ไม่ได้ บอกว่ากระทั่งดวงปฐมมรรคก็ประคองไม่อยู่ พอประคองไม่อยู่ วันนั้นคงประเภท เหนื่อยใจเต็มที่แล้ว ก็เลยบอกว่าได้ไม่ได้ช่างมัน วันนี้นอนแล้ว พอเอนตัวลงก็พอดี โพล้เลย คือเขาทุ้มมากเกินไป มันเลยเป่าที่ตองการ พอลดกำลังใจลงมา ดูแล้วโยมคนนี้ตัวอย่างเหมือน พระอรหันต์ ตอนก่อนทำสังคายนาใช้มัย ? รุ่งเช้าเป็นวันสังคายนา กลางคืนท่านก็เดินจงกรมกันยันสว่างเลย เสร็จแล้วก็เหนื่อยเต็มที่ไม่เป็น พระอรหันต์ชะที่ ก็เฮ้อ ! ช่างมัน เป็นไม่เป็นก็ช่าง นอนแล้ว พอเอนตัวลง ไม่ทันจะถึงหมอน เลยบรรลุดตรงนั้น กลายเป็นว่าท่านบรรลุในท่าที่แปลก กว่าใครเพื่อนเลย ยืน เดิน นั่ง นอน พร้อมกันเลย จะยืนก็ได้ เพราะว่าเท้า หนึ่งยังแตะพื้นอยู่ จะเรียกว่านั่งก็ได้เพราะก้นก็แตะเตียงอยู่ จะเรียกว่า นอนก็ได้เพราะว่าตัวเอนลงไปแล้ว (หัวเราะ) เป็นพระอรหันต์องค์ เดียวที่บรรลุในอิริยาบถ ที่แปลกไปกว่าเขา ลักษณะเดียวกับโยมคนนั้นแหละ แล้วตัวเองที่ปฏิบัติมาในระยะแรกที่ฝึกมาโดยไม่มีครูก็แบบเดียวกัน ภาวานาใจก็คือว่าปรารถนาจะให้ได้ปฐมฌานอย่างน้อย เพราะว่าฟังคำ เทศน์หลวงพ่อบอกว่า กำลังอย่างน้อยถึงปฐมฌานถึงจะตัดกิเลสได้ โดยเฉพาะกิเลสระดับพระโสดาบัน พระสกิทาคามีกำลังของปฐมฌาน ก็พอแล้ว ก็พยายามจะให้มันได้ ทุ้มเทเวลาปีแล้วปีเล่า สามปีเต็ม ๆ ไม่ได้ เลย พอวันที่มีมันจะได้ขึ้นมา ก็ลักษณะเดียวกับเขาก็คือว่า ทำมาตั้งเยอะ

ตั้งเยอะแล้วไม่ได้ซักที ก็เรื่องของมันเหอะ ได้ไม่ได้ก็ช่าง เรามีหน้าที่ทำ ของเราก็แล้วกัน ลงร่องโปะเลย ถ้าเราลดกำลังลงไปแค่พอดี มันจะได้เดี๋ยวนั้นเลย แต่คราวนี้ไอ้พอดี ก็ว่าจะเข้าถึงแต่ละคนมันลำบาก พอเข้าได้ซักทีแล้วต่อไป มันจะง่าย เพราะว่าเราจำอารมณ์ตรงนั้นง่าย ลักษณะของโยมคนนั้นแบบเดียวกันเลย โยมคนนั้นอยู่หาดใหญ่ฝึกกรรมกายทุ้มเทมากเลย เป็นลูกศิษย์ของนายอำเภอวิวัฒน์ เรื่องมณี เคยได้ยินกันมัย? ท่านนายอำเภออยู่ทางด้านโน้นที่ท่านสอนสองอย่างเลย สอนทั้งกรรมกาย สอนทั้งมโนเมยทิ เพราะว่าพอถึงตอนสุดท้ายแล้วเหมือนกัน พอเหมือนกัน ท่านสอนสองอย่าง โดนคนเขาว่าเพี้ยนบ้าง อะไรบ้าง แต่ท่านสอนลูกศิษย์ลูกหาไปซะเยอะแยะ

ถาม : กลัวทำอะไรมั่วไปโดยที่เราไม่รู้ แล้วเป็นบาปนะคะ ก็ขอกราบขมาอภัย

ตอบ : จะ...เวลาจะทำอะไร ตั้งใจขอขมาต่อหน้าพระ โดยเฉพาะ พระพุทธรูป พระพุทธรูปก็คือศากยบุตร ก็คือลูกของพระพุทธเจ้า เพราะฉะนั้นขอขมาตรงต่อท่าน ท่านไม่ถือโกรธเราอยู่แล้ว แต่ถ้าจะเอาให้พ้นจริง ๆ ต้องขอขมาต่อพระรัตนตรัย โดยมีพระพุทธเจ้าเป็นประธาน เพราะฉะนั้นก่อนสวดมนต์ไหว้พระ ก่อนทำกรรมฐานทุกครั้งควรจะกราบขอขมาพระรัตนตรัยก่อน หลวงพ่อบอกท่านสอนให้ปฏิบัติจนชิน จนกระทั่งทุกวันนี้ อาตมากราบพระเมื่อไหร่คนเขาจะเห็นว่ากราบหลายที คือครั้งแรกกราบก่อน หลังจากนั้นขอขมาพระรัตนตรัย ก็กราบอีก สวดมนต์เสร็จ ก็ค่อยกราบ เพราะฉะนั้นอย่างน้อย ต้องแก้กราบไปแล้วละโยม โดยเฉพาะนักปฏิบัติ พอเริ่มเข้าเขตอุปจารสมาธิไปแล้ว มารเขาว่า

เราจะหนีห่างไปแล้ว เราจะหาวิธีขวางเราไว้ทุกวิถีทาง วิธีขวางที่ง่ายที่สุด ก็คือทำให้เราเกิดการลึงเลสงสัย หรือทำให้เรามีความคิด มีคำพูด มีการกระทำ ที่เป็นการปราชัยในพระรัตนตรัย พอเราเกิดความคิด มีคำพูด หรือมีการกระทำอย่างนั้น อย่าไปเสียอกเสียใจ อย่าไปหนีห่างจากความดีตรงจุดนั้น ให้คิดว่า ถ้าสติสัมปชัญญะของเราสมบูรณ์ ขึ้นชื่อว่าสิ่งที่ไม่ดีทั้งหลายเหล่านี้เราไม่ทำอยู่แล้ว แต่ว่าในขณะนี้ด้วยการชักนำของกิเลส ตัณหา ของอุปาทาน ของอกุศลกรรม พาเราไป พาให้เราทำสิ่งที่น่าเกลียดน่าชังเช่นนี้ ถึงไม่ใช่เจตนาโดยตรงของเราก็เกิด แต่เราก็เต็มใจกราบขอขมาพระรัตนตรัย แล้วก็ตั้งใจกราบขอขมาไป พวกนี้เขากลัวคนหน้าด่าน ถ้าเราหน้าด่านคือสู้อยู่ เขาก็ถอย รู้ทันเขาก็ถอย เพราะฉะนั้นทุกคนที่ปฏิบัติอยู่ต้องผ่านจุดนี้ทั้งนั้น แล้วมารมีตัวตนจริง ๆ เขามาแต่ละทีน่ากลัวมา อาตมาเจอเข้ามาแล้ว ครั้งแรกที่เป็นเด็ก ๆ ท่องอะไรนะ พญามารยกพลมาจัญพระพุทธรเจ้า เหมือนยังกับคลื่นในมหาสมุทร เจอเข้าจริง ๆ ลักษณะนั้นเลย เขามาอย่างชนิดที่ว่า เหมือนกับว่าเราไม่มีทางที่จะต่อต้านเขาได้แม้แต่น้อย แต่ว่าเราถอยไม่ได้ ต้องสู้ เจอเข้าจริง ๆ แต่ไม่ต้องกลัว ให้คิดเสียว่าเขาทำหน้าที่ของเขา เราทำหน้าที่ของเรามาไม่ใช่ว่าศัตรูแต่เป็นครูที่ขยันที่สุด เพราะเขาทดสอบเราทุกวินาที เขาเป็นผู้มีอุปการะคุณต่อเราอย่างยิ่ง ถ้าเราไม่ผ่านการทดสอบของเขา เขาก็ยังคงติดอยู่ที่เดิม แต่ถ้าหากว่าเราผ่านไป ตรงจุดนั้น เราจะไม่แพ้อีก ครูที่ขยันออกข้อสอบขนาดนั้น น่าจะยกขึ้นหิ้งเสียด้วยซ้ำไป คิดเสียว่าเป็นหน้าที่ของเขา เขามีหน้าที่ขวางให้เราขวางไป เราทำหน้าที่ของเรา เราจะหนีให้พ้น เราก็หนีของเราไป ต่างคนต่างทำหน้าที่

ของตัวเอง ไม่มีใครผิดไม่มีใครถูก ไม่มีใครดี ไม่มีใครชั่ว ต่างเป็นเพื่อนร่วมทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย เหมือนกัน แผ่นเมตตา อโหสิกรรมให้เขา เขาทำต่อไป ก็ตั้งใจแผ่นเมตตาให้เขาต่อไป เราไม่มีทางสู้เขา ไม่ว่าวิธีไหนก็แล้วแต่ ยกเว้นว่าเลิกสู้ ไม่ต่อยกับมันซะอย่าง มันจะมาต่อยเราฝ่ายเดียวก็ให้มันรู้ไป เกือบตายนะ โดนมาทุกวิถีทางเลย ใ้องานนั้น ประมาณเลิกกว่าวัน ไม่ได้กิน ไม่ได้นอน ตามที่อ่านในตำราที่บอก ว่าเวลาเขามา มีลักษณะตัวดำเป็นนิล มาลักษณะนั้นจริง ๆ โอ้โฮ ! แล้วเวลาเขามา นี้ พลังที่รุมล้อมรอบข้างนี้ เหมือนยังกับไก่ไปเจองูนะ เราเองลุนไม่ขึ้นเลย มีอย่างเดียวจะยอมหมอบราบคาบแก้วแป้ชะทำเตียว ยกเว้นกำลังใจสุดท้ายที่คอยเตือนสติว่า ถ้าแป้เราจะเป็นทาสเขาตลอดไป มันต้องสู้ อย่างเดียว แต่ก็อย่างว่าแหละ สู้ไปสู้มา สู้เท่าไร ก็สู้เขาไม่ได้นะ จะใช้ความสามารถพิเศษรบกับเขา เราแป้ตั้งแต่ยกแรกเลย เพราะว่าสู้ก็คือเกิดโทษะ ก็เสร็จเขา ใช้กำลังใจแผ่นเมตตาอย่างเดียวกับสู้เขาไม่ได้เพราะว่ากำลังเขาสูงมาก ขนาดพระพุทธรเจ้ายังเอาเขาไม่ได้ ตรงจุดนี้ไม่ใช่ว่าพระพุทธรเจ้าท่านไม่เก่งนะ(หัวเราะ) เก่ง แต่ว่าเนื่องจากว่าให้เท่าไรเขาไม่รับ มีปัญญาให้ไปซิ เราก็แยะอยู่ฝ่ายเดียว คือกันเข้าไปซิ ฟาดกันอยู่นานเนกาล คิดว่างานนี้แค่ตาย ปราบฎว่าคือไปตีออกมา มันอาจพันวาระกรรมของเราพอดีก็ได้ ก็ถอยให้ แต่กว่าจะถอย เล่นเอาเราชะงอมพระราม

ถาม : แล้วถ้าเขาไม่ถอยล่ะครับ จะสู้ยังไง ?

ตอบ : ไม่ต้องไปสู้หรอก สู้เขาไม่ได้แน่ เป็นพวกเดียวไปเลย หรือไม่ก็ต่างคนต่างทำงานไป คืออย่าไปเห็นเขาเป็นศัตรูนะ ต่างคนต่างทำหน้าที่ตัวเอง ให้เป็นพวกเดียวแบบหมอบราบคาบแก้วให้แก่เขา นั่นก็เสร็จเลย

แล้วส่วนใหญ่ ถ้าถ้าทำไปถึงก็จะโดนเหมือน ๆ กัน เพราะว่าพระส่วนใหญ่ พอปฏิบัติไปแล้วก็จะกลายเป็นหลักของโยมต่อไป โฉนดที่เป็นคนนำขบวน หรือเป็นหัวหลักพลอยให้คนอื่นเขายึด เขาจะติดตรงนั้นมาก

ถาม : แล้วคนช่วยที่อยู่รอบข้าง (ฟังไม่ชัด)

ตอบ : ตัวช่วยจริง ๆ อยู่รอบข้าง นั่นคือว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เรา เห็น สามารถเป็นครูให้เราได้ทั้งนั้น คนอื่นที่เขา นั่งอยู่ นะ เขาเจ็บมัย? ป่วยมัย? เมื่อยมัย? ทั้งหมดล้วนแล้วแต่กำลังเป็นไปอยู่ในทุกข์ ทั้งสิ้น เขาก็ทุกข์ เราก็คือทุกข์ แต่ขณะเดียวกันไอ้ตัวช่วยรอบข้างนี้แหละ จะกลายเป็นบริวารของมารได้ตลอดเวลาเหมือนกัน สิ่งที่เราเห็น สิ่งที่เราได้ยิน ถ้าเรารับเข้ามาในใจ โดยปราศจากการระมัดระวัง มันพร้อมที่จะ ก่อให้เกิดการกระทบ พอกระทบเมื่อไหร่ เราสนใจออกไปรับรู้เมื่อไหร่ ก็แปลว่าทุกข์เมื่อนั้น ตัวช่วยอยู่รอบข้างเหมือนกัน แต่ขณะเดียวกันไอ้ตัว คอยช่วยอยู่รอบข้างเหมือนกัน ตัวเดียวกันด้วย ที่บอกว่ามารกับความ ดี หน้าตาเหมือนกันเปี้ยบเลยนั้นแหละ ก็คือตรงจุดนี้แหละ มันอยู่ที่ ใจของเรา ถ้าใจของเราดี รอบข้างดีหมด ถ้าใจของเราไม่ดี รอบข้าง ก็ไม่ดีไปด้วย หลวงปู่ขาว สมัยโน้น... ท่านเล่าให้ฟัง พอท่านผ่านจุดของ การต่อสู้ไป จนมันใจว่าไม่แพ้แล้ว ขนาดกุกุ๊กเก่า ๆ ทั้งหลัง กราบแล้วกราบ กราบอีกไม่เบื่อกุกุ๊กเก่า ๆ อยู่มาตลอดไม่เคยมองชะด้วยซ้ำเลย กลายเป็น ครูไปได้ยังงี้ก็ไม่รู้เอาแต่ทุกข์ตัวเดียว นะ ทุกคนเวลาเกิดความทุกข์ ก็จะไปคร่ำครวญอยู่กับมัน ลำบากเหลือเกิน ทุกข์ยากเหลือเกินแต่ว่า ใน สายตาของพระปฏิบัติที่เข้าไปถึงตรงจุดนั้นแล้ว ทุกข์นั้นมันมีค่ายิ่ง กว่าเพชรกว่าทองอีก เงินเท่าไรก็ซื้อไม่ได้ อดีตโบราณจารย์หลาย

ลัทธิที่มีความสามารถสูงมาก มีชื่อเสียงเป็นที่เลื่องลือ ปฏิบัติมาตลอด ทั้งชีวิต ก็ไม่สามารถจะเห็นอริยสัจที่แท้จริงตัวนี้ได้ พระพุทธเจ้าของเรา บำเพ็ญบารมีอย่างน้อยสี่สองไซย กับหนึ่งแสนมหากัป ปฏิบัติด้วยความ ลำบากยากเข็ญถึงหกปีเต็ม ๆ ด้วยปัญญาริคุณอันล้ำเลิศ พระองค์ท่าน จึงตรัสรู้เห็นอริยสัจอันนี้ได้ ไอ้ของที่ทำให้ยากเย็นแสนเข็ญขนาดนั้น ปรากฏอยู่เฉพาะหน้าของเราแล้ว เงินทองเท่าไรก็ซื้อไม่ได้ กลายเป็น ของที่มีค่าชนิดที่ไม่สามารถจะไปความหาตรงไหนได้ ของที่เราว่าไม่ดีแท้ ๆ กลายเป็นของมีค่าในสายตาของท่านไป ตามท่านมัยตรงนี้? ตามไม่ทัน พุศใหม่ก็ไม่เหมือนเดิม (หัวเราะ) เพราะฉะนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างมันจะ มีมุมมองของมันเอง เมื่อไปถึงตรงจุดนั้นแล้ว จะไม่มีดีไม่มีชั่วนะ ดีชั่ว ก็เป็นแค่สมมุติ สิ่งที่เราเห็นคือผู้ที่กำลังเป็นไปตามกรรม กระแสกรรม อันนั้นมีค่ากับชาว ฝ่ายชาวพาเราขึ้นสูง ฝ่ายคำพาเราลงต่ำมันอยู่ที่ ว่าเรากระโดดไปกระโดดมาอยู่ในสองกระแสนี้ จนกว่าจะเด็ดขาด ลั่นเชิงไป หลุดออกจากกระแสทั้งคู่เสียก็หลุดพ้น แต่ถ้าหากว่ายังไม่ สามารถหลุดพ้นได้ ต้องเกาะกระแสสีขาวเสียก่อน เกาะไว้เหมือนกับเรา ขึ้นบันไดสูง ๆ ให้เกาะราวบันไดไว้ก่อน เป็นการประกันความเสี่ยนะแล้ว ถึงเวลา ถ้าหากว่าเราขึ้นมา สมมติว่าเป็นห้องนี้ เข้ามาในห้องเราก็ ไม่ได้แบกราวบันไดมาด้วย เรากองมันไว้ที่เดิม อันคับแค้นเราต้องเกาะ ก่อน คือเกาะดี แล้วหลังจากนั้นพอถึงที่สุดแล้วมันถึงจะพ้นดี หลวงปู่ มหาอำพันที่อาตมาจะทำบุญถวายร้อยปีเกิดของท่าน ท่านใส่บาตรทุก เช้า อาตมาอยู่วัดเทพศิรินทร์กับหลวงปู่สีปีเต็ม ๆ คอยดูแลปรนนิบัติ ท่าน เพราะว่าท่านอายุมากแล้ว มรณภาพตอนแปดสิบแปดท่านใส่บาตร

ทุกเช้า พระทุกองค์ท่านบอกว่านิมนต์นะครับ ตอนไปทำวัตรเย็น นิมนต์นะ
ครับ ถ้าท่านใจออกบิณฑบาตรกรุณาผ่านกุฏิผมด้วย ขอเป็นเนื่อนาบุญ
ของผมบ้าง พระทุกองค์เดินผ่าน ท่านจัดเตรียมอาหารอยู่ ท่านก็ใส่บาตร
ทุกวัน ไอ้ของเรามันก็ตื่นมาช่วยท่านทุกวัน ช่วยไปช่วยมามันขี้สงสัย คือ
เรารู้ว่าหลวงปู่เป็นพระดีแน่นอน ก็กราบเรียนว่าหลวงปู่ครับ บุญของ
หลวงปู่ก็กินไม่ไหว ใช่มั้ยหมตอยู่แล้ว แล้วหลวงปู่ยังต้องไปทำ ทำอะไรอีก
ท่านบอกว่า เฮ้!..คุณก็ คนเราถ้าหากว่าป็นขึ้นไปบนหน้าผาแล้ว มันก็
มีแต่ต้องรีบตะเกียกตะกายไปให้ห่างจากมันให้มากที่สุด คือพระที่
ท่านเข้าถึงความดีแล้ว ท่านจะทรงความไม่ประมาทอยู่เสมอ ของเรา
เองนี้ประมาทเต็มตัวเลย ไม่ต้องห่วง ทำดีพอแล้ว ไม่ต้องทำอีกก็ได้ พอกิน
แล้ว เกิดหาใหม่ไม่ทันก็อดกิน นั่นแหละครูบาอาจารย์ แต่ละองค์ ๆ ท่าน
จะให้ในสิ่งที่เป็นแบบอย่างแก่เรา แล้วเราเองเอาสิ่งทั้งหลายนั้นมา
ประยุกต์ นำส่วนที่พอเหมาะพอสม พอดี มาปฏิบัติกับตัวเรา ให้เกิด
คุณกับตัวเราได้ ไม่ใช่ยกมาทั้งแท่ง ไอ้ยกมาทั้งแท่งที่บอกว่าสู้แค่ตาย
อาตมาตายฟรีมาแล้วจะ เขาบอกว่าเรียนรู้ตามตำราถือว่าเก่งใช่ไหม?
ต้องพลิกแพลงใช้งานได้ถึงจะยอด แต่ถ้าเยี่ยมจริง ๆ ให้บัญญัติใหม่
(หัวเราะ) ของเราไม่เก่งขนาดนั้น ต้นบัญญัติจริง ๆ คือพระพุทธเจ้าเท่านั้น
อาตมาไม่เอาด้วย

ถาม : พรรษานี้ผมจะไปอยู่ที่... (ฟังไม่ชัด)....

ตอบ : ที่ไหนก็ได้ สำคัญตรงตรงใจเรา ส่งออกเมื่อไหร่ทุกข
เมื่อนั้น ตอนแรกต้องหยุดมันให้ได้ก่อน หยุดมันให้ได้ก่อนโดยเฉพาะ
หยุดคิด นี่แหละ น้ำผลไม้มันก็ค้ำน้ำผลไม้ ถ้าเราคิดต่อแช่เย็นชะหน่อย

ก็เข้าทำดี ก็ไปซะแล้ว เอ๊ะ! ..ถ้าเป็นน้ำส้มก็แจ่มชั่มมัย น้ำส้มเคยไปกับสาว
แล้วสังกินนี้หว่า ไปอีกแล้ว ถ้าหากว่าน้ำส้มเป็นหลักก็เคยกินเหมือนกัน
ก็บรรล้วยเลย เพราะฉะนั้นมันต้องหยุดมาตั้งแต่เหตุให้ได้ ถ้าสติรู้เท่าทัน
มองปุ๊บมันรู้เลยว่า ถ้าคิดอย่างไรจะเป็นโทษอย่างไร มันจะตัดตั้งแต่
ตอนนั้น ตอนที่ความหาสติตัวเองนี้ มันยากเย็นแสนเข็ญ เรียบตำรา
มาเท่าไรก็ใช้การไม่ได้ แค่นี้เป็นเลา ๆ ให้เราเท่านั้นเอง ตำราทุกอย่าง
เหมือนกับแผนที่มันเป็นเส้นขีด ๆ เท่านั้น การปฏิบัติมันเดินในภูมิ
ประเทศจริง มันหกล้มหกลุกไปเรื่อย

ถาม :

ตอบ : บอกเอาไว้ว่าธรรมะของพุทธเจ้า เกวละปริปุกนัง ปริสุทัง
สมบุรณ์บริบูรณ์แล้ว ตัดก็ขาด เดิมก็เกิน ในปัจจุบันนี้มันจะมีประเภท
ที่เรียกว่าสังฆธรรมปฏิรูปมาก พอเข้าไปถึงในระดับหนึ่งก็จะไปที่กัก
เอาไว้ว่าธรรมะของพระพุทธเจ้าคือตรงนั้น อันนั้นจะเป็นการเอาทิฎฐิคือ
ความเห็นของตนเองไปปนกับธรรมะของพระพุทธเจ้าที่เป็นของ
บริสุทธิ์จริง ๆ เราทำถึงตรงนั้นนะดี ถูก แต่มันดี แค่นั้น ถูกแค่นั้น มันยังดี
ไม่หมด ยังถูกไม่หมด พอเราก้าวข้ามตรงจุดนั้นไปก็จะมีดีตรงนั้น ถูก
ตรงนั้น ซึ่งจะดีกว่าจุดเดิมอีก เราก็กะไปยึดว่าตรงนี้ดี ตรงนี้ถูกอีก เผลอ
เมื่อไหร่มันยึดทันที การยึดนี้ ไม่ว่าจะยึดดี จะยึดชั่ว มันไปไม่รอดทั้งคู่ตอน
แรกยึดดีไว้ก่อน พอเวลาถึงตอนสุดท้ายมันต้องปล่อยดีด้วย

ถาม :

ตอบ : มหาผล คือผลไม้ที่มีขนาดใหญ่เกินมะตูม ถ้าหากว่าคั้นน้ำ
มาแล้ว ห้ามฉั่น ปรับเท่ากับฉั่นอาหารปรับทุกคำเลย ตอนแรกก็สงสัยว่า

ทำไม เพิ่งจะมารู้ระยะหลัง ๆ นี้เอง ไปอ่านเภสัชโภชนา พวกมหาผลนี้ส่วนใหญ่ฮอร์โมนจะเยอะ ฉันทเข้าไปเดี๋ยวอยู่ยาก พระพุทธเจ้าท่านห้ามมาตั้งสองพันกว่าปีแล้ว ตำราเพิ่งเรียนกัน โดยเฉพาะน้ำมะพร้าว ยืนยันเลยว่ามากเป็นพิเศษ สมัยก่อนนี้เขาห้ามผู้หญิงท้องกินน้ำมะพร้าวไซ้มัยเดี๋ยวนี้แนะนำให้กินให้เยอะเข้าไว้ เด็กมันจะได้เจริญเติบโตและแข็งแรง ลองทดสอบดูนะ มหาผลอย่างพวกแดงโม สับปะรด ส้มโอ หรือไม้กิมะพร้าวอย่างนี้ พวกนี้ส่วนใหญ่แล้วน้ำของเขามีฮอร์โมนเยอะ แล้วจะมีสารที่ทำให้ท่อปัสสาวะระคายเคือง พวกนี้พอลงไปเมื่อไหร่ก็ได้เรื่องเท่านั้นแหละ จะทำให้พระอยู่ลำบาก

ถาม : เวลาที่ผมป่วย (ฟังไม่ชัด)

ตอบ : เริ่มเข้าถูกทางแล้ว (หัวเราะ) ธรรมชาติของการเกิด เป็นทุกขอย่างนี้ ธรรมชาติของการเจ็บไข้ได้ป่วยบีบคั้นอย่างนี้ สาเหตุที่แท้จริงของมันก็คือ เกิดมามีร่างกายนี้ ขึ้นชื่อว่าเกิดมามีร่างกายเช่นนี้อาจมีอีกเลย ไปนิพพานดีกว่า หลุดง่ายนิดเดียว

ถาม :

ตอบ : ตรงจุดที่ว่าพระเทวทัตโดนธรณีสูบ ท่านมาแล้วจะเกิดสังฆเภทขึ้น มีคนเขาสงสัยมากกว่าพระพุทธเจ้าเป็นสัตบุรุษอยู่ว่า พระเทวทัตเข้ามาแล้วจะเกิดเหตุอย่างนี้แล้วทำไมถึงไม่ป้องกัน ปัญหานี้ น่าคิดมัย ? ไ้อพวกปัญญาภานะเขาคิดกัน (หัวเราะ) จริงๆแล้ว คือว่าพระเทวทัตนี้ เขาอธิษฐานจงเวยพระพุทธเจ้ามาจนนับชาติไม่ได้แล้ว ประเภทกอบทรายขึ้นมาบอกว่าจะตามจงล้างจงผลาญพระพุทธเจ้าเท่าจำนวนเม็ดทรายในกอบนี้ พระพุทธเจ้ารู้ที่อยู่ว่าพระเทวทัตมา แล้วถ้า

หากว่าเข้ามาในพระพุทธศาสนาให้ปิ่นป่วน จะทำให้เกิดสังฆเภท คือยุสงฆ์ให้แตกกัน แต่ว่าท่านก็รับเข้ามาเพราะว่าในชั้นต้นเมื่อฝึกให้ท่านทรงความดีได้ในระดับหนึ่ง มันก็เหมือนกับว่าคุณต้นทุนฝ่ายดีเข้าไว้ส่วนหนึ่ง พอถึงเวลาถึงท่านจะเข้ามาหรือไม่เข้ามา ความชั่วชานิดนี้ท่านทำแน่ๆ ได้คุณความดีเข้ามาฝ่ายหนึ่งมันก็เลยบรรเทาลง กลายเป็นว่าแทนที่จะลงเวจีเป็นกับปักลงแค่ห้าพันปีท่านก็จะพ้นขึ้นมา ถ้าไม่ได้กุศลตัวนี้ช่วยท่านก็จมหนักไปเลย

ถาม : ก็แค่ห้าพันปี ก็ไม่นาน

ตอบ : โห! ...ไม่นาน คือไม่นานสำหรับอเวจี แต่ถ้าเปรียบกับเรา ถือว่านานจังเลย

ถาม : คือถ้าเทียบเป็นกับปะ นานมาก

ตอบ : ตรงจุดนี้แหละคือของท่านเอง ท่านคิดในด้านสงเคราะห์อย่างเดียว มีโอกาสช่วยให้เขาดีเท่าไรก็ต้องช่วยไว้ก่อน แล้วหลังจากนั้นเขาจะทำอะไร ก็ถือว่าเป็นกรรมของเขาเอง เพราะฉะนั้นคนจำนวนมากเลยไ้อพวกช่างคิด เขาจะคิดกัน ว่าพระพุทธเจ้ารู้อยู่แล้วทำไมถึงไม่ป้องกันเอาไว้ก่อน

ถาม : อย่างนี้ขอขมา ไม่ได้ไปกล่าวขอขมาต่อหน้าพระพุทธเจ้า แล้วก็สมัยเรานี้ไปทำพลาด

ตอบ : เราขอขมาหน้าหิ้งพระได้ คือว่าในสมัยนั้นท่านตั้งใจจะไปยังไปไม่ถึง ถ้าหากว่าท่านกล่าวขอขมาตรงนั้นเลยคงเบาไปเยอะแล้ว แล้วอีกอย่างหนึ่งว่าในสมัยนั้นพระพุทธเจ้าทรงพระชนม์ชีพอยู่ ใครๆ ก็ยึดพระพุทธเจ้าเป็นหลัก ไหน ๆ ก็ไหน ๆ แล้วต้องไปให้ถึง

ถาม : แล้วคำว่าอัပ္พกฤต นี้หมายความว่าอย่างไรครับ ?

ตอบ : อัပ္พกฤต ก็คือความเป็นกลางอย่างยิ่ง หมายถึงอารมณ์ใจที่ไม่รับทั้งสุขทั้งทุกข์ อยู่ตรงกลางไปเลย

ถาม : อย่างปุถุชน ทำได้มั๊ยครับ ?

ตอบ : ได้ มันได้แบบปุถุชน พระโศดาบันได้แบบพระโศดาบัน พระสภิกาคามีได้แบบพระสภิกาคามี พระอรหันต์ได้แบบพระอรหันต์ คือว่า มันมีสิทธิทำกันได้ทุกคน แต่ว่าความสูงต่ำ แล้วแต่อารมณ์ตัวเองว่าจะได้ขนาดไหน

ถาม : ความเป็นกลางหรือคะ ?

ตอบ : จะ อารมณ์ที่เป็นกลาง ถ้าหากว่าจะเปรียบไปแล้วก็คือว่า พันธุ์พันธุ์นั้นๆ อยู่ตรงกลางเบ๊ะเลย

ถาม : พันธุ์ของปุถุชนนี้เป็นอย่างไรครับ ?

ตอบ : ก็บางทีของท่านนะ อารมณ์ใจบางช่วงมันจะไม่เกาะทั้งดีทั้งชั่ว เป็นอารมณ์ที่ปล่อยวางลงลึกพอดี แต่ว่าก็ยังเป็นแบบปุถุชนอยู่ แต่ว่าถ้าเป็นแบบพระอรีย์เจ้านี่ ท่านจะปล่อยวางด้วยปัญญาของท่าน ระดับที่ไม่เท่ากัน ของปุถุชนนี้อาจเป็นความบังเอิญ แต่พระอรีย์เจ้านี่ เป็นของแท้แน่นอนไม่ใช่บังเอิญ

ถาม : อย่างพระนี่ตัดสังโยชน์ข้อสี่ที่เข้ามาเนี่ย จะทำอย่างไร จะต้องพ้นอย่างไร ?

ตอบ : อันดับแรกพยายามแยกก่อนว่า รัก โลภ โกรธ หลง เป็นสมบัติของร่างกาย ไม่ใช่สมบัติของเรา ในเมื่อเป็นสมบัติของร่างกาย ธรรมชาติของมันอารมณ์ทั้งหลายเหล่านี้ต้องมีอยู่แล้ว ในเมื่อต้องมีอยู่

แล้ว ในเมื่อต้องมีอยู่แล้ว อยากมีก็มีไปเกิด เราไม่สนใจเจ้าหรือก อยาไปให้ความสนใจกับมัน มันเกิดอะไรขึ้นก็อย่าไปนึกคิดปรุงแต่งเพิ่มเติม ตาเห็นก็สักแต่ว่าเห็น มันไม่ต้องคิดต่อว่าร้ายว่าสวย หูได้ยินก็สักแต่ว่าได้ยิน ไม่ต้องไปคิดต่อว่าเพราะหรือไม่เพราะ จมูกได้กลิ่นไม่ต้องไปสนใจว่ามันจะหอมหรือมันจะเหม็น มันจะชอบหรือไม่ชอบ ลิ้นรับรสก็สักแต่ได้รส มันจะอร่อยหรือไม่อร่อยก็ช่างมัน กายสัมผัสก็สักแต่ว่าสัมผัส จะเย็นร้อน อ่อนแข็งชอบใจหรือไม่ชอบใจอย่างไรเรื่องของมัน ก็มันเอาไว้อย่าให้มันเข้ามาในใจ คราวนี้ตรงสติและปัญญาที่จะรู้เท่าทัน ที่จะกันมันไม่ให้เข้ามาอยู่ในใจนี้แหละสำคัญที่สุด ต้องรู้ให้ทันมัน ถ้าหากว่าตัวนี้ทำได้ ก็สบายเลย แยกมันออกให้ได้ว่าจิตกับกาย มันคนละเรื่องกัน เพราะฉะนั้นเรื่องของกายมันอยากจะเป็นก็ให้มันเป็นไปจิตเราไม่ไปปรุงแต่งกับมัน พอเราไม่ไปสนับสุนุนมัน มันไม่มีกำลังพอ มันก็จะเฉาจะตายของมันเอง สักแต่ว่ารู้

ถาม : ถึงแม้ว่าจะได้ยิน จะได้เห็น อะไรก็ตาม

ตอบ : ถ้าเราไปปรุงแต่งเมื่อไหร่ มันจะมีแรงมีกำลังขึ้นมาถ้าเราไม่ปรุงไม่แต่ง ไม่ยุ่งกับมัน ก็ตายในเวลาอันใกล้

ถาม : ที่มันทุกข์เพราะการปรุงแต่งใช่ไหม ?

ตอบ : ใช่ ทุกอย่าง ถึงได้บอกว่าคุณเราทุกข์เพราะความคิดตัวเอง ใจดีปรุงแต่งก็คือจิตสังขาร ก็คือความคิดต่างๆเลย ฟังแล้วไม่ยาก (หัวเราะ) ทำจะ ทำ อย่าท้อการเดินทางไปสู่นิพพานมันยากเพราะว่าระยะทางนอกจากจะไกลแล้ว ยังเป็นการทวนกระแสเพราะฉะนั้นเราต้องมุ่งมันไม่ท้อถอย ค่อยๆ ไปทีละนิดทีละหน่อย ก้าวหนึ่ง ก็คือ

ใกล้เข้าไป ลมหายใจเข้าออกทีหนึ่ง ก็คือใกล้เข้าไปเรื่อย ถ้าเรานับมาได้ ระยะไกลเหลือเกินแล้ว เพียงแต่ว่ามันยังไม่ถึงจุดหมาย เราก็รู้สึกว่ามัน เหน็ดเหนื่อยจนกระทั่งอยากจะท้อถอย แต่ถ้าลองมองไปข้างหลังดูซิ ถ้าสมมุติว่าเราขี่จักรยานอยู่อย่างนี้ เราอย่าไปมองคนขับรถสปอร์ต หรือ ขี่เครื่องบินอยู่ข้างหน้าเรา นั่นนะไม่ไหวหรอก เขาไปไกลแล้ว เรามองกลับไปข้างหลังดู คนที่เดินเท้าก็มี อาจขี่เกวียนก็มี อาจไม่ได้เดินเลย นั่งจุ่มปุ๊ก อยู่กับที่ก็ตั้งเยอะตั้งแยะ เรามาขนาดนี้ก็น่าพอใจแล้ว แล้วถ้าหากว่ามองไปข้างหน้า ก็มองไประยะใกล้ ๆ มองจุดหมายใกล้ ๆ อย่างเช่นเราตั้งเป้า ว่าเราจะละกิเลส คือสังโยชน์สามให้ได้ ก็มองแค่นี้ก่อน อย่าไปมองถึงสิบ แต่ว่าเป้าหมายของเราก็คือถึงสิบ ต้องทวนไว้บ่อย ๆ แต่ว่าตรงหน้า นี้สามให้ได้ พอเรามองระยะใกล้มันก็จะเห็น ตอนนี้มีสมาธิความก้าวหน้า แค่นั้น เราใกล้เป้าหมายเข้าไปเรื่อย เข้าไปเรื่อย เหมือนกับว่าเวลาเดินทางจะไปเชียงใหม่ก็ตั้งเป้าว่า เตี้ยวแค่อยุทธยาก่อน แป็บเดียวก็ถึงอยุธยา เออ! ...ก็มีการตั้งใจ ไปต่ออีกหน่อยก็อ่างทอง สิงห์บุรี ชัยนาท ไล่อันไปเรื่อย ไซ้มัย พอไปถึงนครสวรรค์ อ้าว! ...ได้ครึ่งทางแล้วไซ้มัย มีการตั้งใจ แต่ถ้าเราไปมองที่จุดหมายที่เตี้ยว ถ้ากำลังใจไม่เข้มแข็งจริงบางทีมันท้อเหมือนกัน ท้อได้แต่ห้ามถอย เกียร์ถอยเขาถอดทิ้งไปแล้ว (หัวเราะ) ต้องขึ้นหน้าอย่างเดียว

ถาม : แต่ข้อสี่นี้มันจะลำบากหน่อย

ตอบ : ทุกคน ของเรา เราอาจลำบากเพราะตัวนี้ผจญเรา แต่คนอื่น จะไปลำบากเพราะตัวอื่นนะ มันไม่แน่หรอก มันแล้วแต่จริตนิสัยของแต่ละคน ของใครคนนั้นก็หนักอย่างนั้น ไอ้ของเรา โอ้ย!...เอ็งจะโกรธไปทำไม

ไม่เห็นหน้าโกรธเลย เราใจเย็น เย็น ไซ้มัย ? แต่ปรากฏว่าของเขาไม่เย็น ด้วยกระทบนิคหนึ่ง เขาระเบิดตูมเลยอย่างนี้ มันคนละอย่างกัน อีกคนหนึ่งมันไม่ค่อยจะโกรธเลย รักก็ไม่ค่อยจะรักแต่ถือตัวเป็นบ้าเลย ใครว่าอะไรนิดอะไรหน่อยก็ไม่ได้ออย่างนี้ คนละอย่างกัน

ถาม : คนละตัวไซ้มัยคะ ที่ติดกันคนละตัว ?

ตอบ : ใครกำลังติดอยู่ตรงไหนจุดนั้นก็จะเป็นจุดหนักสำหรับเขา เพราะฉะนั้นเราเอาตัวเราเป็นบรรทัดฐานวัดความดีชั่วคนอื่นไม่ได้

ถาม : เราต้องเอาที่ตัวเอง แก่ที่ตัวเอง

ตอบ : คูที่ตัว แก่ที่ตัว คูที่คนอื่นเมื่อไหร่ก็ผิด เพราะมันส่งใจออกนอก คูที่ตัวเมื่อไหร่ใจมันก็ยังอยู่ข้างใน ถึงมันจะวางลงไปไม่ได้ ก็ยังควบคุมมันอยู่ภายในได้

ถาม : ถ้าเราปฏิบัติไปแล้ว การปฏิบัติสมาธิส่งผลถึงวันรุ่งขึ้น หรือเปล่า เมื่อเราปฏิบัติเสร็จจะต้องรู้สึกดี สดชื่น

ตอบ : ไม่จำเป็น เพราะว่าแต่ละวันกำลังใจของเราไม่เท่ากันนะ ร่างกายของเราถ้าหากว่ามันหิว มันเหนื่อย มันเจ็บไข้ได้ป่วย ร้อนหนาวอะไรเหล่านี้ มันจะมีผลกระทบต่อการศึกษาปฏิบัติทางใจทั้งหมด แต่ว่าเราต้องรู้จักวางอุเบกขาในการปฏิบัติ คือได้มากเอามาก ได้น้อยเอาน้อย ไม่มีคำว่าขาดทุน วันนี้อาจได้เป็นหมื่นเป็นแสน พรุ่งนี้อาจเหลือเป็นสามบาทห้าบาท มันก็จะเหลือเป็นแสนหนึ่งกับห้าบาท แสนหนึ่งกับสามบาท เป็นต้น ต้องรู้จักพอใจแค่นั้น ถ้าเราไม่พอใจ ประเภทไปแรงมาก ๆ ขณะที่แรงไม่ขึ้น เตี้ยวมันจะเครียด พอเครียดแล้วผลมันจะเสียยาวไปเลย

เพราะฉะนั้นแต่ละวันมันจะไม่เท่ากันหรือ วันนี้อาจประเภทใจเย็น ใจเย็น ยิ้มให้กับหมู หมาก กา ไก่ ได้ พรุ่งนี้อาจเอะอะ เอ็ดตะโรวังโล้เตะไปทั้งสำนักงานก็ได้ เป็นไปได้ทั้งนั้น แต่ว่าในแต่ละวันยี่สิบสี่ชั่วโมง อย่านำให้มันขาดทุนเยอะ ให้มันอยู่ในส่วนของความดีอยู่บ้าง ถ้ามันเคยช่วยอยู่ยี่สิบสี่ ชั่วโมง ก็เอาสักยี่สิบสามชั่วโมง ให้มันมีเวลาดีอยู่บ้าง ถือว่ากำไรแล้วแล้ว ถ้ายิ่งทำได้มากเท่าไรมันก็กำไรมากเท่านั้น

ถาม :

ตอบ : เขาว่าวันนั้นที่สวรรค์ร้างเลยนะ ข้างบนนี้เทวดาก็เป็นผู้ใหญ่ที่ไม่เหลือเลย เขาเชิญไปหมด คนที่สามารถทำขนาดนั้นได้ จะต้องรู้จักเทวดาอย่างชนิดลึกซึ้งซึ่งยังไม่เพียงพอนะ ยังต้องเป็นที่เกรงใจอย่างยิ่งด้วย เพราะฉะนั้นไม่แจ้งจริงทำอย่างนั้นไม่ได้หรอก ชนิดไปจนสวรรค์ร้างนี้ เห็นชัด ๆ ก็ตอนที่บรรจจุพระบรมสารีริกธาตุ สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณสมเด็จพระบรมสารีริกธาตุสมเด็จพระองค์ปฐมนี้ขนาดพระอรหันต์ยังไม่ได้ใกล้เลย พระพุทธเจ้าท่านอยู่วงในขณะจนประเภทมองออกไปไม่เห็นพระอรหันต์เลย (หัวเราะ) ก็ลองนึกเอาแล้วกันว่า ท่านที่สามารถทำให้เทวดาเกรงใจชนิดไปจนเกือบเกลี้ยงสวรรค์นั้นเป็นใคร อยากรู้เหมือนกัน

ถาม : ไม่ใช่นายกไช้มัยครับ ไม่ใช่หน้าชาติไช้มัยครับ ?

ตอบ : ผู้ที่ทำหน้าที่บวงสรวงด้านหน้า น่าจะเป็นพระสงฆ์หรือพราหมณ์อะไรอย่างนั้นละ ถ้าเก่งขนาดนั้น ก็น่าจะเชื่อว่าท่านจะต้องมีดีที่เดียวละ

ถาม : อยากรู้จะทราบว่าจะเวลาฝึกสมาธิจะละ แล้วสร้างพลังในตัวให้สามารถนำไปใช้ป็นญาณที่สามารถช่วยคนอื่นได้?

ตอบ : ไปช่วยคนอื่นได้ก็เอาอภิญญา ๕ เป็นอย่างน้อยละลูก

ถาม : ต้องทำยังไงเจ้าคะ ?

ตอบ : เริ่มด้วยกสิณกองใดกองหนึ่ง รู้จักกสิณมั๊ยจะ? มี ๑๐ กอง จะมีที่เป็นธาตุ ๔ คือ ดิน น้ำ ลม ไฟ เป็นสี่ ๔ อย่าง คือ ขาว เขียว แดง เหลือง แล้วก็ป็นอากาศกสิณ คือ ความว่าง กับ อาโลกกสิณ คือ แสงสว่าง รวมแล้ว ๑๐ กอง เราชอบอันไหนอันหนึ่งจับอันนั้นขึ้นมาฝึกให้ได้ก่อน กสิณทั้ง ๑๐ กองจะยากอยู่เฉพาะกองแรกเท่านั้น พอได้กองแรกแล้วกองอื่นกำลังเท่ากัน เพียงแต่ว่าเปลี่ยนนิมิตเท่านั้นเอง เปลี่ยนสิ่งที่มาเป็นนิมิตเช่นว่าจากดินก็ไปเพ่งน้ำแทน จากน้ำก็ไปเพ่งลมแทน จากลมไปเพ่งไฟแทน เหล่านี้เป็นต้น พอได้อันดับแรกแล้วอันอื่นง่ายหมดยากอันดับแรกอันเดียว พอได้ขึ้นมาพอครบกสิณ ๑๐ พยายามฝึกให้คล่อง อธิษฐานใช้ให้คล่อง คราวนี้จะช่วยคนอย่างไรก็เชิญจะ ชนิดตายแล้วจะให้กลับเป็นใหม่ก็ยังไหว

ถาม : แล้วจะได้กองแรกต้องทำยังไงเจ้าคะ ?

ตอบ : หากผู้มีปฏิบัติกรรมฐานของหลวงพ่อดำทำซุงตีกว่าตั้งใจบูชาหน้าห้องพระแล้วก็อธิษฐานว่ากสิณกองใดที่ข้าพเจ้าเคยได้มาในชาติก่อนขอให้อ่านแล้วชอบกองนั้นมากที่สุด ถ้าชอบหลายกองให้อธิษฐานใหม่อีกรอบหนึ่งว่า ถ้าหากว่ากองไหนที่ทำแล้วจะได้ง่ายและคล่องตัวมากที่สุดขอให้ชอบกองนั้นมากกว่าใคร เสร็จแล้วก็เริ่มหาอุปกรณ์มาทำ อุปกรณ์ของกสิณอย่างเช่นว่า ถ้าเป็นกสิณดินก็ต้องหาดินมาเลย โบราณท่านเรียกว่าดินสีอรุณ คือ สีออกค่อนข้างจะเป็นเหลืองอ่อนหรือสีออกสีส้ม เอามาในขนาดที่เราเรียกว่าใช้จับภาพได้ง่าย

จะปั้นเป็นก้อนกลมหรือจะทำเป็นสี่เหลี่ยมๆ ก็ได้ แต่ว่าโบราณท่านใช้ฝ่าซึ่งแล้วก็เอาดินละเอียดเป็นวงกลมกว้างประมาณ ๒ คืบขึ้นไป คือให้เห็นชัดๆ เสร็จแล้วเวลาจะภาวนาก็นั่งให้ห่างในระยะที่เห็นก้อนดินได้พอดีๆ หรือว่าเห็นดวงกสิณนั้นได้ ไม่ก้มเกินไป ไม่เงยเกินไป อยู่ในลักษณะที่ไม่ใหญ่เกินไป ไม่เล็กเกินไป แล้วก็ลืมหูล้อมรอบภาพกสิณพร้อมกับภาวนา หลับตาลงนึกถึงภาพนั้นไว้พร้อมกับคำภาวนา พอภาพหายไปลืมหูล้อมรอบใหม่ แล้วลืมหูล้อมรอบเอาไว้พร้อมกับคำภาวนา หายไปลืมหูล้อมรอบใหม่ ทำแบบนี้เป็นหมื่นเป็นแสนครั้งแล้วภาพนั้นก็เริ่มติดตาไปนาน คือ ตอนแรกพอเรามองแล้วหลับตาลงจะนึกได้แป๊บหนึ่ง แล้วพอหายไปก็ลืมหูล้อมรอบใหม่ แล้วก็ลืมหูล้อมรอบอีกพร้อมกับคำภาวนา คำภาวนาแต่ละกองใช้ไม่เหมือนกัน อย่างเช่นว่าเพ่งดินก็ใช้ *ปฐวีกสิณัง ปฐวีกสิณัง* พร้อมกับลมหายใจเข้า-ออก เพ่งน้ำก็เอา *โปกกสิณัง โปกกสิณัง* พร้อมกับลมหายใจเข้า-ออก อย่างนี้เป็นต้น จนกระทั่งพอภาพนั้นติดตาติดใจจะหลับตาหรือลืมหูล้อมรอบก็เห็นได้เหมือนกัน นึกถึงได้เหมือนกัน คราวนั้นก็พยายามนึกถึงภาพนั้นพร้อมคำภาวนาอยู่เสมอ ตอนนี้อยู่จะเป็นตอนที่ยากมาก เพราะว่าถ้าเราปล่อยสติลืมหูล้อมรอบภาพกสิณจะหายไป เอาใจจดจ่ออยู่เสมอไม่ว่าจะทำอะไรก็ตามแบ่งความรู้สึกส่วนหนึ่งนึกถึงภาพกสิณเอาไว้พร้อมกับคำภาวนาอยู่ในใจของเรา ภาพนั้นก็ค่อยๆ มีการเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย จากที่บึกจะค่อยๆ ขาวขึ้นๆ พอขาวถึงที่สุดก็จะค่อยๆ เริ่มใสสว่างขึ้นๆ จนกระทั่งสว่างเหมือนกับกระจกสะท้อนแสง ถ้าสว่างเต็มที่แล้วลองอธิษฐานให้ใหญ่หรือว่าเล็กได้ ให้มาหรือว่าหายได้ ถ้าอย่างนี้ก็เริ่มอธิษฐานใช้ผลของกสิณได้ พอได้เต็มที่กองหนึ่ง

แล้วก่อนจะทำกองใหม่ก็จับภาพกสิณให้เต็มที่ก่อนแล้วค่อยเปลี่ยนไปทำกองใหม่ ถ้าได้ ๒ กองก็จับกองที่ ๑ ที่ ๒ ให้เต็มที่แล้วค่อยทำกองที่ ๓ ถ้าได้ ๓ กองก็ ๑-๒-๓ เต็มที่แล้วค่อยทำกองที่ ๔ ย้อนทวนอย่างนี้อยู่เสมอๆ เสร็จแล้วลองอธิษฐานใช้ผลดู ผลของกสิณแต่ละกองจะไม่เหมือนกัน ถ้าจะทำของอ่อนให้แข็งก็ใช้ *ปฐวีกสิณ* พวกอยู่ยงคงกระพันนี่มักใช้ *ปฐวีกสิณ* ทำของแข็งให้อ่อนก็ใช้ *กสิณน้ำ* อย่าง *ปฐวีกสิณ* นี้จะใช้เดินบนน้ำได้หรือจะเดินบนอากาศก็ได้ เดินเหมือนกับมีบันไดอยู่นั้นแหละ อธิษฐานว่าอากาศทุกจุดที่เราเหยียบขอให้แข็งเหมือนดิน แล้วก็เดินได้ในน้ำก็ได้ ถ้าทำของแข็งให้อ่อนใช้ *อาโปกสิณ* ถ้าต้องการจะไปไหนเร็วๆ ก็ใช้ *วาโยกสิณ* ลักษณะที่เรียกว่าเหาะไป ถ้าหากว่าไม่มีไฟต้องการให้ไฟติดขึ้นมาก็ใช้ *เตโชกสิณ* ไม่มีอากาศจะหายใจใช้ *วาโยกสิณ* ถ้าต้องการจะผ่านในที่ๆ มันที่มันตันจะให้ไปได้สะดวกก็ใช้ *อากาศกสิณ* ในที่มีมืดต้องการจะให้สว่างก็ใช้ *อาโลกกสิณ* เหล่านี้เป็นต้น ถ้าสว่างจะใช้มืดก็ใช้ *นิลกกสิณ* ถ้าสีอื่นไม่ชอบใจชอบใจแต่สีแดงก็ใช้ *โลहितกสิณ* ประเภทของธรรมดาคใช้แล้วมันไม่พอใจใช้ของที่เป็นทองคำไปเลยก็ใช้ *ปีตกสิณ* อย่างนี้เป็นต้นนะ *กสิณ* จะมีอยู่ที่มีผลพิเศษออกไปก็คือว่า *อาโลกกสิณ* *เตโชกสิณ* และ *โอทาทกสิณ-กสิณสีขาว* *กสิณ ๓* กองนี้ถ้าหากว่าทำไปแล้วผลพิเศษที่จะได้ก็คือ จะได้ทิพจักขุญาณแจ่มใสมาก โดยเฉพาะ *อาโลกกสิณ* เป็นทิพจักขุญาณโดยตรง แต่ว่าถ้าทำเป็นจริงๆ กระทั่ง *อาโปกสิณ* ก็สามารถทำเป็นทิพจักขุญาณได้ จาก *อาโปกสิณ* เราเอาน้ำใส่ขันเราตั้งใจจำภาพน้ำก็จะเป็น *อาโปกสิณ* เฉยๆ แต่ถ้าทำเป็นทิพจักขุญาณให้ตั้งใจให้แน่วแน่ถึงกันภาชนะก็จะเป็นทิพจักขุญาณได้

อันนี้ต้องลองทำดูนะ ถ้าหากว่าไปอ่านตำราแล้วเขายกบอกว่าออกไปกสิณ เป็นทิพจักขุญาณไม่ได้ก็อย่างเพิ่งไปเถียงเขา เราทำดูก่อน ถ้าเราทำได้ แสดงว่าเราเก่งกว่า พอทำงานคล่องอิทธิฐานใช้ผลจนคล่องนิกปัฏบิปปเป็น เลยตอนนั้นจะทำอะไรก็ได้ อย่างคนเจ็บไข้ได้ป่วยอิทธิฐานให้ธาตุ ๔ เขา ประสานเสมอกันเขาก็หายป่วยเดี๋ยวนั้นเลย แต่ว่าเราจะต้องดูด้วยว่าในอดีตเขาทำกรรมอะไรมา ในปัจจุบันกรรมอันนั้นให้ผลนั้นเขาอยู่ ถ้าหากว่าไม่ใช่วาระบุญมาเสริมเราก็ช่วยเขาไม่ได้ ถ้าเราช่วยเป็นการ ผินกฎของกรรมกสิณหรืออภิญญาที่ได้ก็จะเสื่อมไป ก็ไม่นานหรอกพอเราตั้งใจขอมาพระรัตนตรัยตั้งใจทำใหม่กำลังใจรวม ตัวได้ก็เป็นอีก

ถาม : เกิดเหตุขึ้นเจ้าคะ คือ ในช่วงที่เราไปช่วยดูให้กับบุคคลหนึ่ง แล้วพอเห็นภาพเขาล่วงหน้าว่าเขาจะมีรถพุ่งเข้ามาชน มีอุบัติเหตุรถชน เราก็บอกเขาล่วงหน้าว่าจะเกิดเหตุการณ์อุบัติเหตุรถชนนะ แล้ว...

ตอบ : พอเกิดก็เราเองจะ อันนี้โทษใครไม่ได้เพราะเราไม่ได้ดูว่า กรรมเก่าของเขาทำไว้อย่างไร แล้วจะต้องรับผลนั้นอย่างไร เราไปดูตรงผลนั้นเลย ถ้าเรารู้ว่าเขาเคยทำไว้เขาจำเป็นต้องรับนี้บางทีรู้ ๑๐๐ พุดได้แค่ ๑๐ เท่านั้นเอง หรือไม่ก็พุดได้ลักษณะหนึ่งเดียวคือ บอกใบ้ให้เขารู้ตัว ถ้าหากว่าเขาไม่อาจจะรู้ตัวแสดงว่ากรรมนั้นหนักเขาจำเป็นต้องรับ มันเหมือนยังกับว่าเขากำลังยิงเป้าคือคนๆหนึ่ง แล้วเราเองไปยืนขวางคนๆ นั้นไว้ กระสุนจะโดนใครจะ ? เออ ! โดนเรา เพราะฉะนั้นเราทำก็รับชะหน่อย

ถาม : แล้วเราทำบุญหนี้ไม่ได้หรือรับ ?

ตอบ : ก็ลองดู (หัวเราะ) พระพุทธเจ้าบอกว่า หนีกรรม..ไม่ว่า จะไปซ่อนอยู่ใต้เม็ดทรายกันมหาสมุทร หรือซ่อนอยู่ในกลีบเมฆ อยู่ในชอกเขา หรืออยู่กันหัวลึก ยิ่งไงก็หนีไม่พ้น กรรมมันเก่งมันหาเจอพวกนี้ น่าจะไปเปิดบริษัทตามคนหาย

ถาม : ที่นี้พอหลังจากนั้นเขาก็ยังโดนนะคะ

ตอบ : จะ ก็กรรมของเขา เขาก็ต้องรับอยู่แล้ว

ถาม : เขาโดนที่นี้พอเขาโดนบิปปเขามีความรู้สึกที่เราดูเขาได้ ถูกต้อง เขาก็พาคนมาตริมเลยเจ้าคะ

ตอบ : อาตมาก็โดนอย่างนี้แหละจะ

ถาม : แล้วทำยังไงดีเจ้าคะ ?

ตอบ : จะทำยังไงดี.. หลีกได้ก็หลีก หนีได้ก็หนี หนีซึ่งชะตั้งแต่ แรกก่อนที่คนจะรู้มากกว่านี้

ถาม : ซึ่งยังไงเจ้าคะ ?

ตอบ : ย้ายบ้านหนีเลย (หัวเราะ)

ถาม : เขาไปนั่งรออยู่หน้าบ้านเลยละเจ้าคะ

ตอบ : จะ ... ก็กรรมดานี้ ถึงเวลาที่สมควรจะดังแล้วมั้ง

ถาม : แต่ว่ามันเหนื่อย พอเหนื่อย(ไม่ชัด).....

ตอบ : เหนื่อยจะ กำหนดเป็นเวลาดีกว่านะ อย่างเช่นว่า วันหนึ่ง ดูให้ชั่วโมงเดียวแล้วก็จำกัดให้ถามได้คนละไม่เกิน ๕ ข้อ และรับดูแค่ไม่เกิน ๑๐ คน อะไรเหล่านี้เป็นต้น ต้องตั้งกติกามาไม่งั้นตายจะ โดยเฉพาะการที่เขาซักถามกันเฉพาะตรงหน้าเลยนั้นนะ ระวังไว้ โอกาสผัดมันมีสูงมากเพราะว่าในช่วงนั้นตัว รัก โลภ โกรธ หลง

อาจจะเกิดกับเราได้ง่าย แหม..ไอ้ยายนี้ มันถามไม่รู้จบ.. กลายเป็นว่า โทสะมันผสมเข้าไปทีพิชจักขุญาณมันมีโอกาสผิดพลาดได้

ถาม : ต้องพยายาม พระพุทธองค์วางไว้บนมือเลย แล้วให้ท่านช่วยเป็นคนตอบให้เจ้าคะ

ตอบ : จะ แต่คราวนี้ถ้าหากหาผู้จัดการมาสักคนหนึ่งนะ เอาผู้จัดการมาตัวเราหลบอยู่ในห้องพระให้เขาเขียนคำถามมาไม่เกิน ๕ ข้อ แล้วเราตอบไป ถือว่าสิ้นสุดไม่ต้องซักถามอะไรทั้งนั้น พอเขาเขียนมา ผู้จัดการเอามาส่งเราก็เขียนตอบไปเลยถือว่าจบแค่นั้นนะ คิดมันข้อละ ๑๐๐ ก็ได้ มันจะได้เข็ด ไม่อย่างนั้นแล้วมากันเยอะ

ถาม : พอหลังจากวันนั้นนะเจ้าคะ มันเหนื่อยมากจนกระทั่งมีความรู้สึกว่ามันเหนื่อยอย่างมันเจียบหายหมดเลยเจ้าคะ

ตอบ : นั้นแหละ พอเหนื่อยเกินไป หัวเกินไป เจ็บไขได้ป่วยมาก ๆ นี่ฉานมันจะเสื่อม ไขตัวกำลังไม่มีญาณก็จึงไปด้วย เพราะญาณนี้เป็นผลของฉาน กำลังฉานไม่มีญาณทุกอย่างมันก็จ้อย (หัวเราะ)

ถาม : แล้วทำยังไงถึงจะฟื้นได้เป็นปกติ ?

ตอบ : เริ่มภาวนาให้อารมณ์ตรงตัวเท่าเดินใหม่ อย่าไปอยาก ให้มันได้เท่าเดิม เรามีหน้าที่ภาวนาเราภาวนาของเราไปมันจะเป็นฉานขึ้นมาเมื่อไหร่ญาณเครื่องรู้มันจะเกิดเมื่อไหร่เรื่องของมัน ถ้าทำใจสบายอย่างนี้ได้มันจะเกิดเร็ว แต่ถ้าภาวนาแล้วอยากให้เกิด มันจะไม่ใช่เป็นอย่างนั้นอีก แล้วก็รีบป้องกันตัวเอาไว้หาผู้จัดการ ส่วนตัวได้แล้วนะ หมอเอาก็เดือนไปหลายทีแล้วว่าอย่าให้เขาซักถาม

ซึ่งหน้า คนถามมันจะไม่รู้จักพอเหมือนกับครั้งนี้ ถ้าหากว่ากำลังใจของเราไม่ใช่มันคงทรงตัวจริง ๆ ประเภทที่หัววันเจิงเองง่าย ๆ

ถาม : อันนี้ขอพดลจากพระพุทธองค์ช่วยเสริมด้วยได้ไหมเจ้าคะ ?

ตอบ : ช่วงนั้นนะท่านช่วยตลอดอยู่แล้ว ไม่ช่วยไม่คงขนาดนั้นหรอก แต่พอถึงเวลาแล้วเหลือแต่หัวจริง ๆ ลองคิดดูสิ มันเหมือนกับเครื่องยนต์ที่เติมหัวเชื้อน้ำมันเข้าไป พอหัวเชื้อหมดแล้วเป็นยังไรล่ะ.. เดียง ! นั้นแหละถ้าท่านไม่ช่วยมันตั้งตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว เรื่องของพระของพรหม ของเทวดา ถ้าไม่กินวิสัยท่านเต็มใจที่จะช่วยอยู่เสมออยู่แล้ว ยิ่งเราอยู่ตลอดเวลาท่านก็ยังพร้อมที่จะช่วย แต่ถ้าคุณท่านช่วยนะเราไม่รู้สึกอะไรหรอก สงเคราะห์เขาก็ได้ตลอดพอเลิกแล้วเมื่อไหร่ก็ทงายผลลงละจ๊ะ..

ถาม : ท่านเจ้าชา เป็นอย่างนั้นเจ้าคะ

ตอบ : จะ คราวนี้เชื่อหรือยังว่าท่านช่วยได้จริง ๆ ลำพัง กำลังใจของเราที่เสร็จตั้งแคบแคบแล้ว

ถาม : ทำบ่อย ๆ แล้วไม่คงงอหรือครับ ?

ตอบ : คงอยู่ แต่ก่อนที่จะคงงอมันจะพิการชะก่อนนะสิ (หัวเราะ) เหมือนกับต๋อยมวย พอต๋อยบ่อย ๆ ประสพการณ์เยอะ แต่คราวนี้ถ้าไม่เป็นขึ้นแนวที่ไปเลยโดนเขาอัดเต็มตั้งแค้นงานแรก ไม่ได้อาศัยเป็นอาชีพแล้ว

ถาม : อย่างนี้ถ้าทำแบบพอสมควร สะสมไปเรื่อย ๆ

ตอบ : ทุกอย่างมันต้องพอเหมาะพอดี ถึงได้ว่ามันต้องกำหนด กฎเกณฑ์กติกามีเหมือนกัน แล้วคนไหนมันฝึกกฎกติกาก็ถือว่าคนไม่รู้

กฎเกณฑ์มารยาทเราไม่คบด้วย ไม่ต้องเกรงใจจะ วันก่อนนี้ไล่ตะเพิดไป ๒ ราย รายหนึ่งมาถามปัญหาบอกริชแก้มันไม่ฟังเลย มันว่าปัญหาต่อไป ยาวไปเลย เราก็เลยหยุดนั่งฟังเรียบไปเรื่อย จนกระทั่งพอได้จังหวะ ก็บอกเขาว่าเอาตมาพูดทีเดียว ถ้าบอกไปแล้วไม่ฟังก็จบ ส่วนอีกรายหนึ่ง เอาลูกมาจะฟังคนไหนได้ บอกเรื่องตามปัญหาโดยเฉพาะเกี่ยวกับลูก แล้วถามว่าฟังคนไหนได้ ต่อไปอย่าได้มาให้เห็นเชียวนะ พอถ้าตอบไปปุ๊บ ก็จะรักคนหนึ่งเกลียดคนหนึ่ง โดยเฉพาะบางคนลูกยังไม่ทันจะเกิดเลย เลยไปให้หมอดูว่าฟังได้ไหม พอหมอบอกว่าฟังไม่ได้อยู่ในท้องก็อยาก จะรีดทิ้งแล้ว เพราะฉะนั้น โดยเฉพาะหมอดูที่ทำนรู้มารยาท ถ้าเด็ก อายุยังไม่ถึง ๑๕ จะไม่ทำนายอนาคตเด็กให้ใครนะจำไว้แม่นๆ ถ้าเด็ก มาถาม ถามว่าหนูอายุถึง ๑๕ หรือยัง ถ้ายังริบๆ ไปทำบัตรชะก่อน (หัวเราะ) ถ้ายังไม่ทำบัตรนี้ไม่ทายเป็นเพราะว่าผลกระทบบันจะเยอะ แล้วเด็กที่อายุน้อยๆ พอได้รับผลกระทบไปก็จะกลายเป็นผู้ปกครอง ในแง่ไม่ดี ดีไม่ดีสภาพจิตใจของตัวเองเสียไป โตขึ้นกลายเป็นผู้ที่มี ปัญหาต่อสังคมไปเลย ความจริงโทษเด็กไม่ได้ต้องโทษผู้ใหญ่ วันนั้น แหละเจ้าดาเขาเพิ่งจะรู้ไม่ทันเจ้าดาเขาตามอยู่เรื่อย ใครๆ ว่าหลวงพ่อดู เห็นใจดีจะตาย มันเพิ่งเห็นว่าคนไปเต็มๆ เทียวไปด้วย

ถาม : ตัวเองนี้มีจิตใจแบ่งเป็น ๔ ส่วน แล้วแต่ละส่วนทำหน้าที่ ไม่เหมือนกัน ทีนี้เวลาเราช่วยคนอื่นเขา ดูจิตใจในแต่ละส่วนเสียงที่พูด ออกมาแตกต่างกันทุกเสียง โดยเฉพาะจิตที่ ๔ไม่ชัด.....

ตอบ : รวมความรู้สึกให้อยู่จุดเดียวนะ กำลังใจของเราถ้า เราคล่องตัวมันอาจจะจะเป็นเพราะว่าคล่องมาในอดีตก็ตามหรือว่าคล่อง

ในปัจจุบันนี้ก็ตาม มันสามารถแยกจิตเพื่อรู้งานหลายๆ อย่างได้ สามารถ ทำหน้าที่หลายอย่างได้ในเวลาเดียวกัน เพราะฉะนั้นสมาธิทั้งหมดต้อง จดจ่ออยู่เฉพาะหน้าเลย รวบรวมกำลังความรู้สึกทั้งหมดให้อยู่เฉพาะ ตรงหน้า ถ้าอย่างนั้นก็จะเหลือความรู้สึกเดียวแล้วเราก็จะมั่นคง อยู่ตลอด แต่ถ้าหากว่าเรายังกระจายความรู้สึกไปด้วย ความคล่องตัว ที่ไม่เคยฝึกหรือว่าฝึกมาในชาติก่อนหรือว่าเคยฝึกในชาตินี้ก็ตามถ้าอย่าง นั้นมันจะแยกออกเป็นหลายอย่างแล้วบางที่เรอาจจะเป็นคนหลาย บุคลิกโดยไม่รู้ตัว

ถาม : ตอนนี้อยู่หลายบุคลิกแล้วเจ้าคะ

ตอบ : จ๊ะ

ถาม : ทำยังไงดีเจ้าคะ ?

ตอบ : ก็นั่นละจ๊ะ คราวหน้าแทนที่เราจะฝึกการแยกจิตแยก กายทำอะไรหลายๆ อย่างก็ทำอย่างเดียว โดยเฉพาะจับอานาปานสติ ให้อารมณ์ใจทรงตัวเป็นหนึ่งเดียว ก่อนที่จะออกไปดูให้ใครก็ว่าชะจน กระทั่งอารมณ์ใจทรงตัวหนึ่งชะก่อน แล้วก็จับอารมณ์นั้นไว้อย่าให้ คลายมันก็จะเป็นอย่างเดียวไปตลอด แต่ถ้าคลายอารมณ์นี้ออกเดียว มันจะสลับออกไปทางอื่นอีก พวกนี้ตอนแรกฝึกมันจะสนุกมากเหมือนกับ ว่าเราเก่งมันทำได้หลายอย่างพร้อมๆ กัน แต่มันจะไปมีปัญหาคอนที่ว่า บางทีภาวนาอยู่มันไปฟังชานชะอีกใจหนึ่ง มันทำของมันได้ด้วยเก่งมาก เลย ถ้าเราดึงมันกลับมาอยู่กับลมหายใจเข้าออกเฉพาะหน้าไม่ได้ บางทีก็กลัวใจ บางคนเครียดไปเลยก็มี เคยภาวนาแล้วอารมณ์ใจทรงตัว เป็นหนึ่งเดียวตอนนี้ทำไม่อินโน้นมันคิด อันนี้มันทำโน่น อันนี้มันทำนี่

กลายเป็นกระจัดกระจายไปคนละทิศ

ถาม : เวลาคนเราเกิดอาการเจ็บป่วยขึ้นนี่คะ บางคนนี่เขาจะมีเจ้ากรรมนายเวรหรือบางคนเขาจะมีกรรมของเขาในปัจจุบัน ตรงนี้เราจะช่วยความเจ็บปวดเขาให้ทุเลาลงได้ยังไงคะ ?

ตอบ : จริงๆ แล้วในเรื่องของความเจ็บไข้ได้ป่วยมันเกิดจากเศษกรรมของปาณาติบาตในอดีตทั้งสิ้น มันมาส่งผลในชาติปัจจุบันนี้ เศษกรรมนะ ดันทุนเราใช้เขาแล้ว ดีไม่ดีลงนรกมาเรียบร้อยแล้ว เศษกรรมส่งผลให้เจ็บไข้ได้ป่วยบ่อย สมัยก่อนหลวงพ่อบ้านแนะนำให้ปล่อยชีวิตสัตว์ที่เขาจะฆ่าเป็นประจำ อย่างเช่นว่า ปล่อยปลาสักเดือนละตัวสองตัว ต่อเนื่องกันไปเรื่อยๆ กรรมเหล่านี้จะคลายตัวลงนะ ปล่อยปลาที่เขาขายเพื่อให้ฆ่าจะ อย่งในตลาดอย่างนี้ ไม่ใช่เขาขายให้ปล่อย ถ้าขายให้ปล่อยเราได้แต่เมตตาบารมี แต่ถ้าหากที่เขาขายเพื่อให้ฆ่านี่จะเป็นการตัดกรรมตัวนี้ได้เยอะ ทำให้การเจ็บไข้ได้ป่วยลดน้อยลง ถ้าเป็นอุปฆาตกรรมเข้ามาก็ต่ออายุได้อีกต่างหาก

ถาม : เห็นแม่ค้าเขากำลังจะทุบหัวปลา เราไปช่วยตรงนั้นเลย ?

ตอบ : ไม่ต้องไต่ตัวที่ทุบหรือก ทั้งหมคนั้นเลยแหละ เขาขายไปให้ฆ่าแน่ๆ อยู่แล้ว

ถาม : แล้วฝากไปปล่อยได้ไหมคะ ?

ตอบ : ได้จะ เรามีส่วนอยู่แล้วเพราะว่าปัจจัยเป็นของเราเงินทองเป็นของเรา ปล่อยได้ด้วยตัวเองยิ่งดี ที่หน้าวัดท่าซุงที่เดิมไปหมดนะมันเกิดจากฝีมือของอาตมาเริ่มไว้ก่อน ตอนแรกก็ซื้อไปปล่อยแต่ปล่อยอยู่ข้างร้านป่ากิมก็เขา..(ร้านอาหาร) ปล่อยไปปล่อยมาหลวงพ่อบอก

แกดูบ้างหรือเปล่า ว่าปลามันจะไม่มีที่หายใจอยู่แล้ว ? เราก็เพิ่งจะรู้ (หัวเราะ) พอเอาอาหารไปโยน เออ..ใช่ มันขึ้นมากลั๊กไปหมด ก็เลยไปซื้อปล่อยที่แม่น้ำข้างหน้า คราวนี้ปกติจะซื้อแต่ปลาดุกเพราะเป็นปลาที่อดทนทรหดมาก แต่ปรากฏว่ามันเป็นปลาดุกเลี้ยง พอปล่อยลงแม่น้ำแล้วนอกจากมันหากินไม่เป็นยังไม่ว่า มันยังเอาตัวไม่รอดอีกต่างหาก มันโดนปลากระแหทิ้งหนวดซะเกลี้ยงเลย มันดึงหนวดไปกินนะ ปลากระแหปลาตะเพียนที่มีครีบแดงๆ เขาเรียกว่าตะเพียนแดงก็มี กระแหแดงก็มี พวกนี้มันไวมาก

ถาม : ตัวเล็กๆ หรือเปล่าครับ ?

ตอบ : มันโตสักฝ่ามือนี้ มาถึงมันก็โอบคว่าหนวดเขาไปกินเลย ใส้เจ้านั้นโดนถอนหนวดไปสดๆ ร้อนๆ ก็เจ็บตายชักเลยหนีกันมาออกันอยู่ริมฝั่งหมด พอเจอเข้าไปงานเดียวก็เข็ดต่อไปอีก เอ..พื้นเดิมแถวนี้มันมีปลาอะไรมั่ง ? จะไปถามชื่อพวกปลากระแหไม่มี เพราะว่าปลาพวกนี้มันใจเสาะ เขาว่ามันแค่เห็นตะวันมันก็ตาย เห็นท้องฟ้ามันก็ตายความจริงไม่ใช่หรือกมันหันหน้าขึ้นมาไม่มีอากาศหายใจมันตายง่ายกว่า มันไม่อดก็ไปสืบหาจนกระทั่งได้ความว่าปลาของพื้นบ้านที่นี่มีพวกปลาเสือ พวกปลาแรด แล้วก็ปลาสวาย ปลาสวายหางายที่สุด เลยตั้งใจซื้อปลาสวายปล่อย คราวนี้จะซื้ออย่างี่หลวงพ่อบอก คือ ตัวสองตัว พอไปเจอมันตาปริบๆ ทั้งกालะมั่งก็ต้องยกกालะมั่ง มีเท่าไรก็ต้องเอาเท่านั้น ปล่อยไปปล่อยมากก็ไม่ทราบเหมือนกันว่ามันไปแตกลูกแตกหลานหรือไปชวนใครมาอยู่มันถึงได้เยอะขนาดนั้น เยอะขนาดนั้นเกิดจากการริเริ่มของอาตมาเอง ๗-๘ ปี เท่านั้นเอง มันไม่นานหรอก

ถาม : เราปล่อยปลาชนิดไหนเขาห้ามกินปลาชนิดนั้น ?

ตอบ : เขาห้ามกินปลาตัวนั้น ไม่ใช่ห้ามกินชนิดนั้น เขาบอกว่าห้ามกินชนิดนั้นเพื่อให้มันพ้นไปเลย ต่อไปก็ปล่อยอย่างที่เราไม่ชอบเข้าไว้ ปล่อยอย่างที่เราไม่ชอบจะได้ไม่ต้องกินมัน อย่างปล่อยปลาปักกะเปาอย่างนี้ มีคนเอามาขายหรือเปล่า ?

ถาม : ทำไมเวลาเรามาปฏิบัติธรรมหรือนั่งสมาธิกับคนเยอะๆ แล้วเขาพร้อมใจกันปฏิบัติธรรมรู้สึกว่ามีสมาธิมันนิ่ง นิ่งกว่าตอนที่เรานั่งทำเอง ?

ตอบ : เหตุที่เป็นดังนั้นเพราะว่ากำลังของคนที่ตั้งใจในบุญนั้น กระแสจิตของเขาไปในด้านเดียวกัน มันเหมือนกับน้ำที่ไหลไปทางเดียวกันเมื่อน้ำที่ไหลไปทางเดียวกันสิ่งใดก็ตามที่อยู่ในกระแสนั้นก็ไหลตามกันไปเลยง่ายกว่า แต่เวลาเราทำอยู่คนเดียวถ้าสมมติว่าเป็นที่บ้านเราคนรอบข้างก็ดี อาจจะประเภทที่ว่ารอบทั้งหมู่บ้านก็ดีเขามีกระแสไปในทางรัก โลภ โกรธ หลง ขณะที่เราไปฝึกกระแสอยู่คนเดียวมันก็จะยากกว่า

ถาม : แล้วจะทำยังไงให้สมาธิเหมือนกับที่เรานั่งร่วมกับคนอื่น

ตอบ : ต้องทำจนกระทั่งกำลังใจตรงตัวเป็นฉนวนเป็นอย่างน้อย ระวังไว้อย่าให้ฉนวนเสื่อม ถ้ากำลังทรงเป็นฉนวนเป็นอย่างน้อยนี้มันจะช่วยระงับตัวนิวรณ์ ๕ ได้ ก็จะกดตัวรัก โลภ โกรธ หลงลงได้ชั่วคราว ถ้ากำลังอย่างนั้นจะมั่นคง รอบข้างเขาไหลไปเราก็เหมือนกับหินกลางกระแสน้ำ ด้านกระแสน้ำนั้นได้อยู่ แต่ว่ามันก็ยังไม่พ้นกระแสอยู่ดีนะ

ถาม : อย่างนี้ถ้าเราอยู่กับคนที่เขาสมาธิจิตดีหรือว่าสุขภาพจิตดีแล้วคิดในทางที่ดี

ตอบ : ก็สบายไปด้วยละจ๊ะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าหากว่าอยู่ในเขตที่มีพระอริยเจ้ามากๆ ยิ่งสบายหนัก

ถาม : ที่นี้มันเกิดปัญหาที่ทำงานนะเจ้าคะ คนในที่ทำงานทะเลาะเบาะแว้งกันเกือบทุกวันเลย แต่ละคนรู้สึกว่าเขาไม่รักกันเลย พอเราเข้าไปตอนแรกๆ สภาวะจิตของเราก็นิ่งๆ พอเข้าไปในนั้นเราก็กระทบจิตตรงนั้น จิตเราก็อววายไปด้วย

ตอบ : อันนั้นต้องรักษาของเราให้เข้มแข็งพอ เพราะถ้ายังเข้มแข็งไม่พอก็พึ่งง่ายคนที่อยู่ต่างจังหวัดถ้าเป็นนักปฏิบัติเวลาเข้ากรุงเทพฯ จะสังเกตได้ง่ายมาก เพราะว่ากระแสส่วนใหญ่ของคนในกรุงเทพฯ ก็คือรัก โลภ โกรธ หลง เรามาที่จะโดนเบียดเบียนไม่เป็นท่าเลย ไม่รีบตั้งท่าภาวนาสู้เอาไว้มันก็พึ่งเอาง่ายๆ

ถาม : ต้องทำยังไงเจ้าคะถึงจะไม่เป็นลักษณะอย่างนั้น ?

ตอบ : อย่าให้หลุดจากลมหายใจเข้าออก หลุดเมื่อไหร่เป็นเรื่องเมื่อนั้น (หัวเราะ) พังแล้วเหนื่อยใช่ไหม? ถ้าจะไม่ให้เหนื่อยก็ต้องทำงานชินจนกระทั่งว่ามันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับเรา จิตใจของเราไม่รับเรื่องภายนอกเป็นปกติ ถ้าอย่างนั้นก็สบาย แต่ถ้าหากว่ามันยังรับอยู่ก็ต้องทรงฉนวน คือ รั้วลมหายใจเข้าออกเอาไว้เป็นปกติ

ถาม : แล้วเราจะช่วยคนที่อยู่ในสถานที่ทำงานเราให้เขารักใคร่ปรองดองกันได้ยังไงเจ้าคะ ?

ตอบ : อันดับแรกก็ทำตัวเราก่อน ตัวเราต้องพ้นจากกระแสก่อน

มีความเข้มแข็งพอเมื่อขึ้นสู่มืดแล้วจะช่วยใครก็ได้ แต่ถ้าเรายังไม่พ้น กระแสยังลอยคอบอยู่ด้วยกัน ไปเที่ยวช่วยเขาเที่ยวเขาคอดจมตายไปด้วย เพราะฉะนั้นตอนนี้ต้องเร่งปฏิบัติของตัวเองให้มันเข้มแข็งเข้าไว้ โดยเฉพาะแผ่เมตตาให้เขาบ่อย ๆ กระแสเมตตาที่เราส่งเคราะห์ต่อเขา จะเป็นกระแสนั้น เมื่อเป็นกระแสนั้นถ้าหากว่าเขาได้รับได้อะไรคนที่เขาอยู่ใกล้เขารู้สึกเย็นอกเย็นใจเดี่ยวเขาก็คล้อยตามมาเอง

ถาม : เห็นมีเต็มที่ทำงานเลยเจ้าคะ

ตอบ : ก็ปกติของเขาไม่ใช่เฉพาะที่ทำงานที่อื่นก็เยอะ อย่าลืมน่าว่า ผีรัก ผีโกรธ ผีโลก ผีหลง มันน่ากลัวมากที่สุด ถ้าหากว่าที่ไหนก็ตามที่กำลังใจของคนมันไม่ดีพวกนี้เขาก็จะช่วยซ้ำ ต้องระวังเอาไว้หน่อย

ถาม : พุดถึงผี ผีที่เข้าสิงคนนี่เข้าสิงได้ในจุดไหนของคนหรือเจ้าคะ ?

ตอบ : เขาไม่ได้เข้าในร่างกาย ผีที่เข้าสิงหรือเทวดาที่เข้าทรงอะไรก็ตามที่เราคิด เขาจะอยู่ด้านนอกแล้วใช้อำนาจจิตของเขาบังคับให้บุคคลนั้นทำสิ่งต่าง ๆ แบบที่เขาต้องการ เขายังคับจากภายนอกไม่ได้ เข้าไปข้างในโดยเฉพาะเทวดาไม่เข้าไปหรอก เหมือนนี้ ! (หัวเราะ)

ถาม : เวลาเราจะสร้างเสน่ห์ให้คนเขารักเราเนี่ย ทำยังไงบ้างเจ้าคะ?

ตอบ : อ้อ.. วิธีทำเสน่ห์ง่ายมาก เขาเรียกว่าสังคหวัตถุ ๔ อย่าง ประกอบไปด้วยทาน มีการเสียสละให้ปันเจือจานแก่ผู้อื่นเป็นปกติ อันดับที่สองปิยวาจา พุดแต่สิ่งที่ดีที่ไพเราะพูดวาจาที่เป็นประโยชน์แก่เขา อันดับที่สามอติถกริยา ช่วยเหลือการงานของคนอื่นเขาเท่าที่เรากจะทำได้ อันดับทีสี่สมานัตตา มีความสม่ำเสมอในกิจที่เราทำ อย่างเช่นว่า

เคยให้ก็ให้ เคยพูดดีก็พูดดี เคยช่วยก็ช่วยตลอดไป ถ้าทำอย่างนี้แล้วบวกกับตัวเมตตาที่เราตั้งใจแผ่ให้คนอื่นเขาอยู่เสมอ ๆ จะกลายเป็นคนมีเสน่ห์จะ ทำเสน่ห์ใครคนนั้นก็เสร็จเราหมด พระพุทธเจ้าสอนวิธีทำเสน่ห์ไว้ อาจารย์ใหญ่สอนเองเพราะฉะนั้นลูกศิษย์ต้องทำให้ได้

ถาม : พอดีที่ทำงานเขาทำงานแข่งกับเราแล้วงานเขาไม่เสร็จงานเราเสร็จ พองานเราเสร็จนี้เราโดนแกล้งโดยไม่รู้ตัว.....(ไม่ชัด).....การที่จะไม่ให้คนแกล้งเราเลยได้ไหมเจ้าคะ ?

ตอบ : ไม่ได้หรอกจะ เพราะว่าเราเองก็ทำบุญทำบาปอยู่ตลอดไม่ได้ทำดีมาอย่างเดียว ในเมื่อเราไม่ได้ทำดีมาอย่างเดียว โอกาสที่ถูกตุลกรรมต่างๆ มันจะให้ผลแม้เพียงเล็กน้อยมันก็จะมียูบ่าง ดังนั้น โอกาสที่จะไม่ให้เขาแกล้งเลยมันมียูบักก็คือไปนิพพานซะ แต่มันก็จะลำบากหน่อยลำบากตรงปฏิบัติ จะไม่ให้แกล้งเลยก็ไปนิพพานไม่มีใครตามไปแกล้งหรอก อยู่ที่โน่นเขาดีด้วยกันทั้งหมด

ถาม : ให้เขาคิดว่าเราเป็นมิตรเขาไม่ได้หรือ ?

ตอบ : อันนั้นได้อยู่จะ แต่ว่ากำลังของเราต้องสูงพอ สูงพอขนาดที่เขาเข้าใกล้เราปุ๊บสามารถเปลี่ยนจิตใจเปลี่ยนความคิดของเขาได้เลย ด้วยกำลังความดีของเรา ถ้าอย่างนั้นอย่างน้อยที่สุดเราต้องเป็นพระโสธกบัณฑิต อันนี้กล่าวพูดได้เต็มปากเต็มคำผู้ที่ประสพโสธกบัณฑิตที่ท่านเปรียบไว้ว่ามีกำลังถึง ๗ ช่างสารก็คือกำลังของความดี คนที่เข้าใกล้ถ้าหากพระโสธกบัณฑิตตั้งใจใช้กำลังความดีของท่านในการที่จะเปลี่ยนแปลงหรือว่าแก้ไขบุคคลที่กระทำไม่ดีให้กลับมาทำดีคนอื่นจะต้านกำลังของท่านไม่ได้ แต่ว่าจริง ๆ แล้วท่านก็ยอมรับกฎของกรรม

ดังนั้นสิ่งทั้งหลายเหล่านี้มันก็เลยกลายเป็นว่าท่านไม่คิดจะทำ แต่ว่า
อยากจะทำต้องขนาดนั้นนะ

ถาม : ไม่ทราบว่าคุณเองเป็นคนทำด้วยหรือเปล่าเจ้าคะ ?

ตอบ : ทำแห้งๆ ละจะ กรรมมันเป็นคำรวมแปลว่าการกระทำ

ถาม : มีชีเหล้ามาอยู่แถวๆ บ้าน แล้วเขาก็จะมาปาขวดหน้า
บ้านในบ้านเป็นระยะๆ เจ้าคะ

ตอบ : เราก็มีหน้าที่เก็บเป็นระยะๆ

ถาม : เราก็มักเก็บเป็นระยะๆ เหมือนกัน เก็บไปก็บอกเขาบ้าง..ขอ
ให้เขามีอันเป็นไปนะเจ้าคะ

ตอบ : อ้าว !

ถาม : แล้วเขาก็เลยเต็ดไปแล้วเจ้าคะ

ตอบ : ก็เสร็จสิคะ

ถาม : ทำยังไงดีเจ้าคะ ?

ตอบ : อันนั้นไม่ต้องไปทำละจะ ตายไปเรียบร้อยแล้ว คือว่า
บุคคลที่ทรงความดีถึงระดับหนึ่ง ตัวอริชฐานบารมีมันจะเห็นผลไว
เพราะฉะนั้นพอไปถึงระดับนั้นแล้วพูดอะไรก็จะเป็นอย่างนั้น
ดังนั้นต้องระมัดระวังตัวเองให้ดีจะ เราเองนะไม่ได้ทำอะไรเขาหรอก
แต่ว่าผลกรรมที่เขาทำมันจะสนองเขาเร็วมาก เพราะฉะนั้นต่อไปต้อง
รักษาใจให้ดีจะ อย่าไปคิดแข่งใครอีกเดี่ยวเขาจะแยกันหมด(หัวเราะ)
ตัวอย่างก็คุณแสงชัยเขาไปเจอที่เด็ดหมอมือมา เขาไปแข่งหมอมือชะตาย
แห้งไปเลย แบบเดียวกัน. ถ้าคนเราทำความดีจนทรงตัวในระดับหนึ่ง
แล้วต้องระวังตัวเอง โดยเฉพาะหลวงพ่อดำทำขงท่านบอกว่าพูดเมื่อไหร่

มันจะเป็นอย่างนั้น ..สงสารเขา..

ถาม : ไม่ตั้งใจก็เป็น ?

ตอบ : จะ รู้ว่าไม่ตั้งใจ

ถาม : เรื่องอริชฐานเจ้าคะ เรามีอยู่ในปัจจุบันชาตินี้เจ้าคะ แล้วเรา
เคยอริชฐานว่าเราจะไม่เป็นคู่กับอีกคนหนึ่ง แล้วเราจะหยุดอริชฐานนั้น..
คือมันต่อเนื่องมาหลายภพหลายชาติแล้ว

ตอบ : คำอริชฐานเปลี่ยนได้จะ อริชฐานแปลว่าความตั้งใจ ถ้าเรา
เปลี่ยนความตั้งใจเสียมันก็เป็นอันว่าจบกัน

ถาม : ทีนี้ถ้าเราเปลี่ยนว่าเรายกเลิกว่าคำอริชฐานที่จะไม่เป็น
คู่กับอีกคนหนึ่ง เราจะมีปัญหากับคนปัจจุบัน

ตอบ : อ้อ.. ของเราเองมันเกิดมาก็ไม่ได้หมายความว่าเราจะเจอ
แต่คนเดิมตลอดไปหรอกจะ เพราะว่าเราเกิดมาหลายชาติ แต่ละชาติถ้า
ทำความดีความชั่วไม่ได้เสมอกันมันก็ต้องมีว่าเราเกิดบ้างเขาเกิดบ้างสลับ
กันไป ช่วงที่ไม่ได้เกิดพร้อมกันก็ไปเจอคนอื่น ถ้าเกิดพร้อมกันแต่ว่า
เจอคนที่เกิดมากกว่าเราก็จะไปกับคนที่เกิดด้วยกันมากกว่า บางชาติคน
ที่เราเกิดร่วมกันไม่ได้ไหล่มาสักคนหนึ่งเลยก็จะไปเจอที่เกือกลูกกันใน
ปัจจุบันชาตินั้นขึ้นมาอีก ดังนั้นมันก็จะมามากขึ้นไปเรื่อยๆ เพราะฉะนั้น
เราจะสังเกตอารมณ์ใจตัวเราเองว่าบางทีเราเองแต่งงานกับคนนี้แท้ ๆ
แต่พอไปเจอกับอีกคนหนึ่งทำไม่รู้สึกรักรู้สึกชอบเขาเหมือนกัน นั้น
ก็อาจจะเคยติดตามกันมาแต่ว่าเราต้องอยู่ในขอบเขตของศีลของธรรม
เพราะฉะนั้นสิ่งใดก็ตามถ้าอยู่ในเขตของศีลของธรรม มันจะอริชฐาน
อย่างไรมันจะยกเลิกอย่างไรก็ไม่เป็นไร อย่างน้อยอย่าให้ศีล ๕ มันขาด

คำอธิษฐานมีผลแต่เพียงว่าถ้าหากว่าเรายกเลิกแล้ว อธิษฐานใหม่ มันก็จะเป็นไปตามของใหม่

ถาม : ยกเลิกได้ใช่ไหมเจ้าคะ ?

ตอบ : ได้ค่ะ แค่เปลี่ยนความตั้งใจเท่านั้นเอง อันนี้เหมือนยังกับนอกตำราเลย จริงๆ ไม่ใช่นอกตำราละ คำอธิษฐานเปลี่ยนกันได้ ความตั้งใจของเราให้มันตั้งมั่นจริงๆ เท่านั้น

ถาม : คำอธิษฐานนี้ข้ามชาติได้ ?

ตอบ : จะ มันให้ผลข้ามชาติเยอะเลย

ถาม : แล้วอย่างที่แบบว่าชาตินี้เขาเคยเป็นบิดามารดาและลูกอย่างนี้ พ่อชาติถัดไปเขาก็เปลี่ยนความสัมพันธ์ แล้วเวลาเราจะ...ยังไ?

ตอบ : กรรมมันเนื่องกันไปเนื่องกันมาแต่ละคนมันสามารถเปลี่ยนสัมพันธ์เปลี่ยนตำแหน่งเปลี่ยนอะไรไปได้อยู่ตลอด ชาตินี้คนเขาเป็นพ่อเป็นแม่เรา ชาติต่อไปอาจจะเกิดมาเป็นลูกเราหรือคนใช้เราก็ได้ ชาตินี้เป็นสามีเราชาติต่อไปอาจจะเป็นพ่อเราก็ได้

ถาม : ถ้าสมมติว่าคนที่เขาเคยเกิดเป็นพ่อเราแล้วมาเกิดเป็นลูกเราที่เราจะทำอย่างไรเขาคะ ?

ตอบ : ไม่ต้องทำอะไรจะทำหน้าที่ของเราตอนนั้นให้ดีที่สุดเท่านั้น อย่างเช่นว่าเราเป็นแม่เราก็ทำหน้าที่ของแม่ให้ดีที่สุด นับในปัจจุบันอย่าไปคิดเอาอดีต ถ้าหากว่าคิดเอาอดีตนี้ยุ่งมากเลย

ถาม :(ไม่ชัด).....

ตอบ : ส่วนใหญ่แล้วนักปฏิบัติจะต้องเอาปัจจุบันเป็นใหญ่ ไม่ใช่ส่วนใหญ่ต้องใช้คำว่าทั้งหมด นักปฏิบัติทั้งหมดต้องเอาปัจจุบันเป็น

ใหญ่ อดีตรู้ไว้เป็นบทเรียนเท่านั้น รู้ว่าอะไรเป็นอะไรแล้วก็วาง เพราะว่าทุกชาติมันก็ทุกข์เหมือนกันนะ ปัจจุบันทำหน้าที่ของเราให้ดีที่สุด อนาคตจะเป็นอย่างไรไม่ต้องนึกถึงแค่นั้นก็พอ เขาเป็นพ่อแม่ก็ให้เป็นพ่อแม่ไป

ถาม : ที่พูดเมื่อก็เห็นว่าเราทำปัจจุบันของเราให้ดีที่สุด ทีนี้เรามีความรู้สึกว่าเราทำแล้วเราไม่ดีที่สุด

ตอบ : คำว่าดีที่สุดมันไม่ได้หมายความว่าดีเท่าคุณทักษิณชินวัตร แต่มันหมายความว่าดีเต็มกำลังที่เราทำได้

ถาม : แม้กระทั่งคนอื่นมองว่าเราทำน้อย ?

ตอบ : จะ นั่นแหละ คือมันเต็มที่เต็มกำลังกาย กำลังสติปัญญา กำลังคน กำลังทรัพย์ ของเราแล้ว ทำได้ดีที่สุดแต่ไหนนั้นก็คือแค่นั้นของเรา แต่ว่าคนที่กำลังกาย กำลังสติปัญญา กำลังคน กำลังทรัพย์ เขาเหนือกว่าเราเขาจะทำได้ดีกว่าเรา เพราะฉะนั้นได้ดีที่สุดมันไม่มีมาตรฐานอะไรด้วยว่าต้อง ๑๐๐ % เป๊ะ ไม่มี มันเต็มกำลังของเรา ของเราเต็มที่แค่นั้นก็แค่นั้น

ถาม : เศรษฐกิจของชาติเราจะดีขึ้นไหม ?

ตอบ : เริ่มดีแล้วจะ ปีนหน้าถ้าไม่ไปสะดุดตีนแขกร่วงซะก่อน (หัวเราะ) ขอภัยที่ใช้คำพูดตรงไปหน่อย

ถาม : จะเกิดสงครามโลกหรือเจ้าคะ ?

ตอบ : ไม่ถึงกับสงครามโลกหรอกแต่ใหญ่หน่อย สงครามโลกมันต้องแบ่งครึ่งกันเหลือแค่ ๒ ฝ่ายเท่านั้น แต่อันนี้มันประเภทว่าต่างคนต่างมีผู้ช่วย อาจจะมีฝ่ายหนึ่งรวมตัวกันตีอีกฝ่ายหนึ่งแต่มันกระจายออก

กว้าง แต่มันไม่ถึงขนาดไปทั่วโลก เราเองก็อาจจะทำมาหากินซึ่งลื้อ
ไปเลย...ปัญหานี้พอ จะออกไปไกลมากเดี๋ยวมันจะร้อน เอาปัญหาเย็นๆ
ดีกว่า

ถาม : พอตีตัวเองนี้ฝึกกรรมกายด้วย แล้วกำหนดดวงแก้ว แล้ว
ฝึกจักรกระ มันจะตีกันใหม่เจ้าคะ ?

ตอบ : ไม่ตีกันหรอกจะ ยิ่งง่ายใหญ่เลย ที่จักรกระก็เท่านั้นดวงแก้ว

ถาม : เราจะกำหนดยังไงให้เชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างจักรกระ
กับดวงแก้วให้เชื่อมเป็นหนึ่ง ?

ตอบ : จุดไหนที่เป็นจักรกระที่เรากำหนดก็เอาดวงแก้วไว้ตรงจุด
นั้นนั่นแหละแล้วก็สามารถกำหนดได้ โดยเฉพาะตอนที่เราจะให้พลัง
หมุนเวียนไปทางด้านไหนก็แค่กำหนดจิตแค่นั้นเอง มันก็ลักษณะของ
มโนเมยทธิดี ๆ เนื่องจากเอาจิตไปไว้ตรงจุดไหน ทุกอย่างก็พระพุทธรเจ้า
สอนไว้ไม่ขัดกันหรอกจะ ถ้าทำถึงแล้วมันสามารถประยุกต์เข้ามาได้ ดีไม่
ดีเอาหัวไปต่อที่เท้าอะไรอย่างนี้.. ฟังรู้เรื่องมั๊ย ? ฝึกกรรมกายด้วยแล้ว
ขณะเดียวกันก็ฝึกพวกพลังต่างๆ ที่เขาเรียกกันว่าจักรกระด้วย พวกโยคี
เขาชอบใช้กัน อันนั้นจริงๆ แล้วมันสำหรับช่วยเหลือคนอื่นแล้วก็ช่วย
เหลือตัวเอง มันจะทำให้การเข้าถึงมรรคผลช้าเพราะมันแต่ไปสนุกกับมัน
อยู่ พระพุทธรเจ้าท่านก็ไม่ได้สอนแต่ถ้าเราเห็นว่ามันเป็นประโยชน์
สามารถช่วยคนได้เพราะว่าตัวเราเองยังอยากเกิดอีกมันจำเป็นต้องช่วยคน
อีกเยอะ เขาฝึกมันก็เป็นประโยชน์แก่คนหมู่มาก ของเราเองถ้าหากว่า
ต้องการจะไม่เกิดก็ตั้งหน้าตั้งตาเกาะนิพพานเอาไว้ บางอย่างถ้าฟังไม่รู้
เรื่องอนุญาตให้ยกมือประท้วงได้จ๊ะ (หัวเราะ)

ถาม : แล้วอย่างเควิด คอปเปอร์ฟิล ที่ตัดตัวเองขาเดินไปก่อน
แล้วตัวตาม.. สูดยอด !

ตอบ : นั่นมันตัดอีกที่ก่อนมันก็เดินได้ ของเขานั้นมันไม่ใช่เล่น
กลนะ อันนั้นของจริง แต่ว่าคนทั่วๆ ไปคิดว่าเป็นการเล่นกล เล่นกลมัน
ต้องอาศัยแสง สี เหลี่ยม มุม อะไรต่างๆ แล้วก็ระยะเวลาเพื่อที่จะบังตา
ให้คนเห็นตามที่เขาต้องการ แต่อันนั้นของเขาจะให้เห็นอย่างไรเมื่อไหร่
ก็ได้

ถาม : เขาทำได้ยังไงคะ ?

ตอบ : นั่นนะอภิญา เขาบอกว่าเขาฝึกกับพระมา เพราะฉะนั้น
ฝรั่งที่ได้อภิญาชัดที่สุดก็ต้องคอปเปอร์ฟิลนั่นแหละ

ถาม : เราจะทำได้อย่างนั้นไหมคะ ?

ตอบ : ได้จ๊ะ ถ้าหากสัณ ๑๐ ได้เก่งกว่าเขาอีก

ถาม : เขาได้ก่องไหนครบถึงได้เก่งขนาดนี้ ?

ตอบ : อันนั้นต้องถามเขาเองจ๊ะ

ถาม : ความจริงถ้าได้ก็เปิดแสดง (หัวเราะ)

ตอบ : เล่นได้เลย คนเขาก็จะคิดว่าเป็นเล่นกลเหมือนกันใช่มั๊ย ?
อย่างเช่นว่าใช้นิลกสธอย่างนี้ พอถึงเวลาก็เอาผ้าคลุมจับไม้เจ็ทเอาไว้
สักลำหนึ่ง อธิษฐานนิลกสธว่าให้มันมืดมองไม่เห็นแล้วก็ดึงผ้าออก
มันก็หายไปแล้ว

ถาม : จะช่วยกันถามก็ได้จ๊ะ อยากรู้ปัญหาของคนอื่นบ้าง

ตอบ : บางทีการที่หลาย ๆ คนถามกระแสมันไม่ต่อเนื่องกัน
อาตมาเองไม่เป็นไรแต่ว่าคนฟังบางทีอารมณ์ใจมันจะสะดุดมันไม่ต่อเนื่อง

กันจะ เขาเองจะเหมือนยังกับว่าวิ่งไปตามถนนที่เป็นหลุมเป็นร่องไปเรื่อย มันจะไม่สิ้น อาตมาเองไม่เป็นโรทรอกขึ้นได้ลงได้จะไหนรถเมล์บ่อยแต่คนอื่นเขาบางทีเขาขึ้นไปแล้วเขาลงไม่เป็น พอลงไม่เป็นต้องลงปัญหาที่มันต่ำจะรู้สึกหนักและเหนื่อย บางคนของเราฟังปัญหาของคนอื่นแล้วรู้สึกเหนื่อยใจให้รู้ไว้เลยนะ โธ่ไหนของเราขึ้นสูงกว่าของเขาดังคำสั่งไปเราจะเหนื่อย อาตมาไหนรถเมล์บ่อยก็เลยไม่ค่อยเหนื่อย

ถาม : ถ้าเกิดสมมติว่าเวลาเราเดินเข้ามานี้เราเห็นว่า เออ..คนนี้จะถูกแทง แล้วเราบอกเขาบอกว่าคุณจะถูกแทงนะให้ไปทำ.... ?

ตอบ : บอกตรงไม่ได้จะ

ถาม : พอออกไปแล้วเขาก็โดนแทงอยู่ดี

ตอบ : มันก็โดนอยู่ดีเพราะเขาไม่เชื่อ แต่ขณะเดียวกันเราเองก็จะมีโทษด้วยเพราะบอกตรงเกินไป ให้อั้ในลักษณะที่ว่าหลอกถามเขาก็ได้ จับมือเขาขึ้นมา เอ๊ะ! ลายมือคุณบอกว่าจะมีเคราะห์ให้ระวังหน่อยนะอาจถึงเลือดตกยางออก ถ้ายังงี้ก็ไปถวายสังฆทานหรือปล่อยชีวิตสัตว์ชะหน่อย..อะไรอย่างนี้ ตัวอย่างนี้คนเขาจะเชื่อมากกว่าเพราะมันเป็นวิทยาศาสตร์หน่อย ไอ้ที่เราอยู่ๆ ไปถึงบอกคุณจะถูกแทงนะเดี๋ยวเขาก็ว่าเราไม่สบาย มันต้องมีศิลปะจะ " ลิปป็น จะ เอดัมมั่งกะละมุดตมั่ง " ไง.. ในมงคล ๑๘ ประการพระพุทธเจ้าบอกว่าการมีศิลปะเป็นมงคลอย่างยิ่ง

ถาม : ต้องแจกแจงศิลปะในที่นี้เจ้าคะ

ตอบ : (หัวเราะ) อันนี้สอนกันยากจะ มันเป็นเรื่องสเปกการณ์ด้วย ถ้าหากว่าเราได้ทิพจักขุญาณเราต้องกำหนดรู้ไปด้วยว่าถ้าเราบอกเขาไป

ความพอดีที่เราจะพูดได้แค่ไหน

ถาม : มีแค่ไหน ?

ตอบ : เราต้องกำหนดใจรู้ด้วยแล้วเราเองจะรู้ว่ามันจะบอกได้แค่ไหน ตอนนี้อาจจะไม่คล่องตัวปฏิสัมพันธ์ญาณเกิดขึ้นเมื่อไหร่รู้ทันทีเลยว่าพูดได้แค่ไหน มันจะรู้เลยว่าหนักเบาเป็นยังไง พูดได้แค่ไหนทำได้แค่ไหน ไล่ไปซะไกลเลย...

ถาม : เจอคนอยู่คนหนึ่งนะคะ ทำไมเขานั่งสมาธิอยู่ในโบสถ์แล้วแต่ตัวเขาไปเดินอยู่รอบนอก

ตอบ : เรื่องนั้นมันอยู่ที่ว่าสภาพจิตภายในของเขาเป็นอย่างไรนะ ภายในของเรามันไม่เหมือนกับภายนอก ภายในนี้มันเป็นไปตามบุญบาปที่ตัวเองทำอยู่ เขาเองเขาอยู่ข้างในแต่จิตเขาฟังชานอยู่ข้างนอกก็ได้ ในเมื่อจิตเขาฟังชานอยู่ข้างนอกจิตของเขามีบุญมีบาปเท่าไรก็จะแสดงออกตามสภาพอย่างนั้น ถ้าหากว่าตายตอนนั้นนี้เป็นอย่างแน่แท้เลย ถ้าหากว่ากายภายในเป็นเปรตก็เป็นเปรตไปเลย ถ้าภายในเป็นสัตว์นรกก็เป็นสัตว์นรกแน่จะ

ถาม : เป็นตั้งแต่ยังไม่ตายนี่นะเจ้าคะ ?

ตอบ : จะ เขาเรียกว่ามนุสสเปโต แปลว่า มนุษย์เปรต ไม่ใช่ติดสเปโตนะ อมสองดอกจิกกับควีนโพดำไปเยอะ (หัวเราะ) เจ้านี้ชอบนอกคอกอยู่เรื่อย พระไล่ต้อนมันไม่ค่อยทันหรอก

ถาม : ตอนนั้นเคยขับรถเข้าไปหลงกันอยู่ในป่าช้าตั้งนาน ทีนี้ก็เห็นผีเปรตเดินกันอยู่ในป่าช้า แล้วเราสวดมนต์อุทิศส่วนกุศลให้เขา เขาจะเปลี่ยนสภาพจากเปรต..เปลี่ยนได้ไหมคะ ?

ตอบ : ได้จะ ถ้าเขาตั้งใจไมทนาต่ออย่าลืมว่าเปรตมีตั้ง ๑๒ จำพวก มีแต่ปรทัตตูปชีวีเปรตที่มีกรรมอันเบาบางลงแล้วเท่านั้นถึงจะสามารถ ไมทนาได้ ที่เหลือก็ยังคงแยกต่อไปจนกว่าจะพ้นจากจุดนั้นขึ้นมา

ถาม : ถ้าคิดว่าเราอุทิศส่วนกุศลไปเรื่อยๆ คนที่เขารับอุทิศส่วน กุศลมาเขาก็ต้องไปเป็นเทวดาแล้วเขาจะกลับมาเป็นกำลังให้เราเยอะๆ นี้ อย่างนี้คิดผิดไหมครับ ?

ตอบ : ไม่ผิด คิดถูก แต่ว่ามันไม่ใช่ตัวบุญที่เป็นอัปปมัญญา จริง ๆ เพราะมันยังหวังผลตอบแทนอยู่ลึก ๆ ตัวอัปปมัญญาของเขา เสมอหน้ากันหมด ไม่ว่าจะดี จะชั่ว จะรวย จะจน จะสวยงาม จะ อัปลักษณ์ จะเป็นคน เป็นสัตว์ เป็นภพใด เหล่าใด ภูมิใด ก็ตาม ตั้งใจ สงเคราะห์เขาเสมอกันหมด

ถาม : แต่พออยู่ๆ แล้วใจมันจะตัวัดคิดถึงช่วงหน้าอยู่เสมอ เหมือนพอทำปึบรู้ทันที เฮ้ย ! ทำได้แล้วๆ

ตอบ : เบรคมันให้ทัน อุเบกขา

ถาม : เคยเจอมนุษย์ต่างดาวไหมคะ ?

ตอบ : ถามว่าเคยเจอมนุษย์ต่างดาวมั๊ย..? บอกได้ว่าไม่เพียงแต่ อาตมาที่เคยเจอเท่านั้น โยมทุกคนก็ต้องเคยเจอมาแล้วเพียงแต่บางที่ไม่ รู้ว่าเขาเป็นมนุษย์ต่างดาว พระพุทธเจ้าของเราก็มีเชื้อสายมนุษย์ต่างดาว

ถาม : อันนี้ต้องอธิบายยาวแล้วละ

ตอบ : คือว่าในช่วงที่โลกมีพระเจ้าจักรพรรดิอยู่ โดยธรรมเนียม แล้วต้องปราบในทวีปทั้ง ๔ ทวีปทั้ง ๔ ก็คือบรรดาดาวต่างๆ นี้เอง อย่าง อุดระกुरुทวีปก็คือดาวพลูโต เป็นต้น เมื่อปราบในทวีปทั้ง ๔ ได้แล้ว

ก็จะนำเอาประชากรของทวีปนั้นๆ มาเพื่อเป็นการแสดงออกถึง พระราชอำนาจ ท่านก็จะกวาดต้อนคนจำนวนหนึ่งมาไว้ในโลกมนุษย์นี้ พวกอุดระกुरुทวีปนี้เขาก็จะอยู่ที่กัมมาสะธัมมะนิคมหรือแคว้นกुरु เคยได้ยินไหม้ ? ต้นกำเนิดของมหาสติปัญญาสูตรเลย พวกอมรโคยาน ทวีปจะอยู่ที่เมืองอมรปุระ อยากรู้ว่าอมรปุระอยู่ที่ไหนต้องถามท่าน นาวิณ-ครุพาน้อยเขารู้ พวกปุพพะวิเทหะทวีปจะอยู่ที่เมืองเทวะทนะ เทวะทนะนี้เป็นเมืองแม่พระพุทธเจ้าใช้มั๊ย? วิธีสังเกตง่าย ๆ ผู้ที่เป็นเชื้อ สายของอุดระกुरुทวีปจะมีหน้ากลมเหมือนพระจันทร์วันเพ็ญ ผู้ที่เป็นเชื้อ สายของอมรโคยานทวีปลักษณะใบหน้าจะเหมือนพระจันทร์เสี้ยว คางค่อนข้างแหลม เออ..ลักษณะใบหน้าของแม่মনะ พวกที่เป็นเชื้อสาย ของปุพพะวิเทหะทวีปใบหน้าจะออกไปทางสี่เหลี่ยม มนุษย์ต่างดาวเดิน อยู่รอบตัวเลยจะ ไม่ได้รู้เรื่องเลย เฮ้ ! จบนิทานโกหกแต่เพียงแค่นี้ก่อน

ถาม : แล้วมนุษย์ต่างดาวนี้ไม่ใช่แบบหัวโตๆ ตัวเล็กๆ แบบทีไนโทรทศน์ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าคุณใส่หมวกกันน็อคไปให้เขาเห็น เขาจะว่าคุณ หัวกลมเหม่งแล้วก็มีลูกตากกลมๆ ใหญ่ๆ อันเดียว..เครื่องแต่งกายของ เขาจะ เราเองเห็นบางทีมันก็ว่าไม่ตรงเหมือนกัน ลักษณะหน้าดารูปร่าง ของเขาคลายของเรา ส่วนใหญ่จะสวยกว่าทั้งนั้น ชุดท่องอวกาศของ เขาที่แหละที่เราเห็นนั่นละ

ถาม : แล้วชาวโลกแท้หน้าตาเป็นยังไงครับ ?

ตอบ : ชาวโลกแท้มีเขาจะ (หัวเราะ) จำได้ไหม.. โฆษณา "บ๊วยไซ่มุก" ชาวโลกแท้ต้องมีเขาจะ

ถาม : ทำไมถึงมีเชื้อสายที่สวยกว่าครับ ?

ตอบ : ก็อย่างสมัยพุทธกาล โชติกะเศรษฐีก็ได้ภรรยาจากอูตระกुरुทวีปเพราะกำลังบุญท่านสูงหาคนที่เหมาะด้วยไม่ได้ เทวดาก็ต้องลำบากไปนำผู้หญิงจากอูตระกुरुทวีปมามอบให้ พระเจ้าจักรพรรดิจะมีพระราชินีหรือพระมเหสีส่วนใหญ่จะเป็นชาวอูตระกुरुทวีป ชาวอูตระกुरुทวีปนี้บุญเขาสูงมาก ลักษณะความเป็นทิพย์ของเขาทั้งๆ เทวดาทั้งเมืองทั้งประเทศ ทั้งโลกของเขามีแต่แก้วมณี อาศัยแก้วมณีเป็นเครื่องอยู่ก็ได้แล้ว แต่ว่าเขาไม่เหมือนกัน อาหารจะเป็นข้าวไม่มีเปลือกเก็บมาใส่หม้อใส่น้ำแล้วตั้งไว้บนแก้วมณีก็จะสุกเอง..ง่ายกว่าไมโครเวฟสมัยนี้ อีก เพราะยังงี้ๆ ก็ไม่ไหม้อยู่แล้วสุกพอดีทุกทีแล้วคราวนี้อยากจะกินกับอะไรก็นึกเอา..โผล่ขึ้นมาเอง คนอูตระกुरुทวีปมีความเมตตาเป็นปกติ เด็กๆ หิ้งไว้ที่ไหนก็มีคนเลี้ยง ประเภทล่อออกมาบับกองไว้ข้างถนนก็มีคนเลี้ยงทั้งผู้หญิงทั้งผู้ชายเลี้ยงเด็กได้เหมือนกันหมดเพราะว่าเอานี้ชี้ใส่ปากก็จะมีน้ำนมไหลให้กิน ง่ายดีนะ เออ..เออสักคนใหม่ ? ชาวอูตระกुरुทวีปเมื่อกำลังบุญสูงกำลังปัญญาที่สูงไปด้วย พระพุทธเจ้าท่านเทศน์มหาสติปัญญาสูตรเพื่อโปรดชาวอูตระกुरुทวีปโดยเฉพาะ ชาวแคว้นกัมมาสะธัมมะนิคมที่แคว้นกुरुนั้นคือชาวอูตระกुरुทวีป ปัญญาสูงถึงขนาดนกแขกเต้าที่ภิกษุณีเลี้ยงไว้โดนเหยี่ยวโฉบไป ภิกษุณีท่านถามว่ารู้สึกอย่างไรในขณะที่เหยี่ยวจับไป นกแขกเต้าตอบว่ารู้สึกว่าร่างกระดุกกำลังเอาร่างกระดุกไปกิน ขนาดนกแขกเต้านี้เขาเจริญอสุภกรรมฐานเป็นปกติ

ถาม : ทำไมไม่มีสติได้ละครับในเมื่อเขาเป็นสัตว์เดรัจฉาน ?

ตอบ : ก็ของเขามันมันคงขนาดนั้น มันไม่ตกใจนี่

ถาม : แล้วทำไมต้องมาเสวยกรรมเป็นสัตว์ในเมื่อกำลังใจสูงขนาดนั้น ?

ตอบ : บุญมี..แต่กรรมก็มีด้วย ถ้าหากว่าถามอย่างนี้ต้องตอบว่าทำไมพญานาคต้องเป็นสัตว์ไม่เจ๊งกว่านกแขกเต้าหลายเท่าเทร่อ..แบบเดียวกันนะ กรรมของเขามีอยู่ คราวนี้ในพระไตรปิฎก ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์มีพระอภิธรรมที่พระพุทธเจ้าเทศน์สอนเทวดาโดยเฉพาะกับมีมหาสติปัญญาสูตรที่เทศน์สอนชาวอูตระกुरुโดยเฉพาะไม่ใช่ทั่วไป ดังนั้นถ้าหากว่าใครไปจับพระอภิธรรมเข้าส่วนใหญ่จะรู้สึกเหมือนเซ็นภูเขาหินหรือไม่ก็จับมหาสติปัญญาสูตรจะรู้สึกว่าละเอียดเหลือเกิน เข้าใจได้ยาก เพราะว่าเป็นการสอนเฉพาะ ปัญญาเขาสูงเขาฟังแล้วเขาเข้าใจได้ง่ายมาก แต่สำหรับเราฟังแล้วจะรู้สึกว่ายาก ของเราจะจับติดแต่บรรพคือตอนต้นๆ เท่านั้น อย่างอานาปานสติ เป็นต้น อิริยาบทสัมปชัญญะ เป็นต้น แต่ว่าของเขาทางท้ายๆ ที่เวทนา จิต ธรรมนี่ของเขาจะง่ายจะยากของเรา

ถาม : ตามเรื่องพญานาคนะเจ้าคะ พญานาคนี้ตัวตนจริงที่เขาแสดงให้เห็นกับรูปลักษณ์ที่เขาเปลี่ยนไปอันไหนเป็นตัวตนจริง ?

ตอบ : เขาต้องการให้เห็นเป็นแบบใดก็ได้ นะ พญานาคมี ๒ ประเภท ประเภทหนึ่งคือเทวดาชั้นจาตุมหาราชจะเป็นบริวารของท้าววิรูปักษ์นะ ร่างที่แท้จริงของท่านก็คือเทวดา...สวยงามเป็นปกติ แต่เวลาทำงานจะแสดงออกในลักษณะของงูใหญ่นั้นก็ถือว่าเป็นเครื่องแบบในการทำงานของท่านแบบเดียวกัน ถ้าหากว่าเป็นลูกน้องของท้าวเวส

สุวรรณปกติก็จะสวยสม แต่ถ้าหากออกไปทำงานก็จะแสดงออกในร่างของยักษ์ นั่นเป็นเครื่องแบบที่ท่านแต่งในเวลาทำงาน พญานาคที่เราพูดถึงส่วนใหญ่จะหมายถึงเดรัจฉานกึ่งทิพย์ที่มีความสามารถพิเศษมีเขตอยู่เฉพาะของเขา แต่ถ้าหากเข้าไปในเขตนั้นเขาจะกลับร่างเป็นมนุษย์ที่มีรูปร่างหน้าตาผ่องใสสวยงาม แต่ว่าถ้าหากว่าออกนอกเขตของเขามา ถ้าตั้งใจให้คนเห็นก็จะแสดงออกในร่างของงูใหญ่แต่ว่าขณะเดียวกันเขาจะแสดงให้เห็นเป็นอะไรก็ได้ เป็นพญานาคในความหมายของเราว่าเป็นงู แต่อยู่ๆ อาจจะเป็นช้างมาทั้งตัวก็ได้ อาจจะเป็นคนเดินมาทั้งกลุ่มก็ได้ตัวก็ได้ แล้วแต่ว่าเขาตั้งใจให้เห็นเป็นอย่างไร อันนั้นเป็นฤทธิ์ที่เกิดจากกรรมวิบากของเขา ทำให้เขาสามารถทำได้ เรียกว่ากรรมวิปากะชาฤทธิ์ ฤทธิ์ที่เกิดจากวิบากกรรม

ถาม : แล้วทำไมถึงเรียกว่าเป็นสัตว์เดรัจฉานล่ะครับ ?

ตอบ : ก็อยู่ในภูมิของเดรัจฉานแต่มีความเป็นทิพย์อยู่ ถ้าหากว่าต้องการความสามารถที่จะให้เราไม่เห็นก็ได้เห็นก็ได้ เห็นในลักษณะไหนก็ได้

ถาม : แต่ว่ากลับเข้าที่แล้วสภาพก็... ?

ตอบ : เขาจะคืนกลับเป็นร่างของคน แต่ว่าในลักษณะนั้นเขาก็พร้อมที่จะเปลี่ยนร่างเมื่อไหร่ก็ได้ นะลองไปดูมัย ? เมืองพญานาคต้องมีฝีมือดีหน่อยไม่งั้นพอเข้าเขตก็ชั๊กแต๊กๆ ตายแล้วเพราะว่ามีพิษเป็นปกติ ผ่านไปที่ไหนก็ตามจะทิ้งพิษเอาไว้ สภาพของพิษของเขา ร่างกายของเราทนไม่ได้ พิษบางอย่างร้ายแรงมากเราเข้าไปในเขตนี้ถ้าหากว่าเป็นร่างกายมนุษย์ธรรมดาจะกลายเป็นถ้ำถ่านไปเลย เพราะมันร้อนและเผาไหม้ได้ขนาดนั้น

ถาม : แล้วพึ่งพอนล่ะครับ ?

ตอบ : พึ่งพอนที่สู้กับพญานาคยังไม่เคยเจอ

ถาม : มังกรก็พวกเดียวกัน ?

ตอบ : พวกเดียวกัน มังกรกับพญานาคมันก็พวกเดียวกันแต่ว่าคนที่เห็นมันคนละเชื่อชาติกัน ในเมื่อคนละเชื่อชาติกันสิ่งที่ยึดถือมาเดิมๆ ลักษณะต้องเป็นอย่างไรๆ ของเขาเอง พอถึงเวลาवादให้คนอื่นเห็นมันก็ออกไปคนละทิศคนละทางกัน แต่ว่ามันก็สไตร์เดียวกันก็คืองูใหญ่ที่มีฤทธิ์เหมือนกัน

ถาม : เสวยอายุเท่าไรครับ ?

ตอบ : อายุขัยเป็นยังไงแล้วแต่เขา ทำกรรมเอาไว้เยอะก็อยู่นานหน่อย ทำบุญเอาไว้เยอะก็อยู่สั้นหน่อย

ถาม : ทำไมต้องนอนเยอะขนาดนั้นด้วยล่ะครับ ?

ตอบ : มีตัวเดียวที่ชอบนอน ส่วนใหญ่แล้วงูเวลาจำศีลก็จะมิลักษณะนั้นแหละ คือว่าจะจมอยู่กับห้วง... ใช้คำว่าฉานก็ได้เน..ของเขาอยู่อย่างนั้น คราวนี้พญากาพนาคราชนี่ แหม..แสดงว่าฉานลึกมาก ได้ยินเสียงกรีกหนึ่งลืมตา อ้าว..อีกองค์แล้วเหอเพ็งเปิบเดียวเอง

ถาม : ระหว่างที่หลับไปก็ไม่รู้สึกตัวอะไรเลยเหอครับ ?

ตอบ : เขาเองกำลังใจมันดำเนินอยู่ในฉานของเขาอยู่ หรือไม่ก็อาจจะหลับยาวก็ได้ มันแล้วแต่ว่าเขาจะรู้ไหม ถ้ากำลังสมาธิกำลังฉานของเขาสูงก็รู้ตัวอยู่ถ้ากำลังต่ำหน่อยหยาบไปหน่อยก็อาจจะไม่รู้ตัวก็ได้

ถาม :(ไม่ชัด).....

ตอบ : พญากาพนาคราชนี่พระพุทธเจ้า ๔ องค์ผ่านไปแล้วเขารู้

ตลอดรู้แต่ว่าตอนภาคสอยไปถึงหน้าถ้ำ อ้าว..มาองค์หนึ่งแล้ว ยังไม่ทันไรเลย หลับยังไม่ทันจะเต็มอ้อมเลย เอ้า ! อีگونهหนึ่งแล้ว แหม...พอหลับได้ยาวจริง ๆ น่าอิจฉา

ถาม : แล้วที่ทหารอเมริกาเขาจับได้นั้นไม่ใช่หรือครับ ?

ตอบ : นั้นมันปลา ไม่ใช่พญานาค ปลาทะเลลึก ๆ หลายอย่างมีลักษณะรูปร่างยาว ๆ เหมือนยังกับงู คราวนี้บางอย่างมันอาจจะมิพิชของมันอยู่ คนที่โดนไปตอนนั้นอาจจะยังไม่เป็นไรแต่ว่าพอพิชมันแทรกซึมเข้าไปถึงระดับหนึ่งมันก็อาจจะตายได้เหมือนกัน เพราะฉะนั้นถ้าหากบอกว่าคณะนั้นเขาตายไปด้วยอำนาจของพญานาคมันก็ใช้ขนาดในความคิดของเขา

ถาม : เคยไปสวรรค์ของพวกที่เป็น....(ไม่ชัด)...เคยเห็นเขาเป็นแบบเวียงไม่แบ่งเป็นชั้นเหมือนเราแล้วก็มืองค์พระเจ้าขึ้นอยู่กับประมาณแล้วก็มีสาวกทั้งใกล้และไกล ก็เลยสงสัยนะเจ้าคะว่าทำไมของเขาไม่แบ่งเป็นชั้นเหมือนทางพุทธนะเจ้าคะ ?

ตอบ : เราขาดเจตีย์วไปนิดหนึ่ง ฉลาดพอที่จะได้เจอ ขาดเจตีย์วไปนิดหนึ่งก็คือแค่ตั้งใจอธิษฐานว่าเราขอเห็นตามสภาพความเป็นจริงก็ได้เห็นแล้วจะ นรก สวรรค์ ไม่ว่าชาติไหน ภาษาไหนก็ตามที่เดียวกันทั้งหมด แต่ที่เห็นแตกต่างกันไปนั้นเป็นไปตามความยึดถือของเขา อย่างเช่นว่าเป็นเทวดาฝรั่งถ้าไม่มาในลักษณะมีผ้าขาวรุ่มร่าม ๆ มีปีกขนหน้อย มีวงบนหัว คนฝรั่งจะไม่รู้ว่าเขาเป็นเทวดา ในเมื่อความเชื่อถือที่เขาสืบๆ มาอย่างนั้นเขาก็จำเป็นต้องแสดงออกให้เห็นอย่างนั้น แต่ว่าถ้าเราถามเขาให้บอกสภาพความเป็นจริงเป็นยังไงเขาจะแสดงให้เห็นเต็มอัตราเต็มบุญ

ที่เขาทำได้ คราวหน้าบอกเขาบอกขอดูตามความเป็นจริงนะแล้วจะเห็นไม่อย่างนั้นเดี๋ยวกเขาก็ทำให้เห็นอย่างนั้นอีก

ถาม : ก็เลยสงสัยต่อไปทางฮินดูด้วย

ตอบ : แบบเดียวกันหมดเลยจ้า

ถาม : เจ้าคะ แต่ไม่เจออิสลาม

ตอบ : อิสลามจริง ๆ แล้วที่ขึ้นสวรรค์เหมือนยังกับเทข้าวสารมากกระสอบหนึ่งแล้วหาข้าวเปลือกให้เจอ เพราะว่าคำสอนของเขามืดตั้งแต่ต้น ประเภทว่าฆ่าเพื่อปลดปล่อยเขาไปสวรรค์ พอคนอื่นจะปลดปล่อยตัวเองต้นหนี่ชะนี้ ศาสนาของเขาค้านกับสภาพของธรรมชาติที่ทุกคนเป็นอยู่แล้ว ดังนั้นเป็นคำสอนที่ผิด ในเมื่อเป็นคำสอนที่ผิดโอกาสที่จะรอดขึ้นไปข้างบนก็น้อยมาก ยกเว้นว่ามีหลายรายที่ถึงแก่ชีวิตในลักษณะอุปฆาตกรรมแล้วยังอยู่ในเขตของบุญของกุศล อย่างเช่นว่าอยู่ในเขตของประเทศไทย อย่างนี้เป็นต้น ก็รู้ว่าที่ไหนมีบุญก็ไปขอโมทนากับเขาอย่างนั้นโอกาสขึ้นข้างบนก็มี อาตมาค้นมาก่อนจะไปตระเวนหาเลยละ จนกระทั่งสรุปได้ว่าคนอิสลามที่ขึ้นข้างบนนั้นเหมือนกับเทข้าวสารมากกระสอบหนึ่งแล้วหาข้าวเปลือกให้เจอ ยังดีลูกศิษย์หลวงพ่อวัดท่าซุงยังเก่งอยู่ยังหาเจอหลายคน มีเหมือนกันแต่น้อยหน่อย เพราะฉะนั้นมันก็ไม่สามารถที่จะแสดงให้เห็นได้ว่าฉันอยู่นี้จ้า...เพราะส่วนใหญ่อาศัยบุญคนอื่นเขาไป เมื่ออาศัยบุญคนอื่นเขาไปตักदानุภาพก็น้อยเขาจะแสดงเขตเฉพาะของเขาให้เห็นก็ไม่สามารถจะทำได้เต็มที่ แล้วก็อย่าไปบอกเขาอะเดี๋ยวกเขาตีตายความพอดิมันต้องมีนะเอาไว้ให้แม่น ๆ ไม่ใช่ได้แล้วเพลิดเพลินเจริญใจรู้อะไรพูดหมด เดี๋ยวกจะ

เจตตายในเวลาอันรวดเร็ว

ถาม : แล้วอย่างนี้คนที่เขาไม่ได้ขึ้นไปข้างบนนี้เขาเปรียบเหมือนข้าวสารทั้งหลายเหล่านั้นนี้ไปอยู่ที่ไหนล่ะคะ อยู่ในแดนมนุษย์หรือว่าอยู่ต่ำกว่าเรา ?

ตอบ : ส่วนใหญ่ก็อยู่ในนรก ใช้กรรมของตนเองเอาสวรรค์ทั้งหมด พรหมทั้งหมด บวกกับโลกมนุษย์และเดรัจฉานเข้าด้วยกัน ยังไม่ได้เท่ากับในนรกเลย ช้างล่างมันรอเกิดอีกมากนั้ก

ถาม : ตอนนั้นเจออยู่คนหนึ่งเจ้าคะ เขาหนีมาจากนรกนะค่ะ คือเขาไม่ทำบุญทำกุศลแล้วเขายังมาพูดจาตู่ถูกรวมในพระสงฆ์อีก แล้วพอเขาเข้ามาเราก็เห็นยมทูตเดินตามมามี ๔ องค์นะเจ้าคะ ทีนี้พอเราบอกเตือนเขาไปว่าให้เขาเข้าวัดเข้าวาบ้าง รักษาศีลบ้าง เขาก็ว่าใส่กลับ มาว่าเราไม่สนใจแล้วก็มาพูดอะไรให้เราฟังก็ไม่รู้ เราก็บอกเพื่อน เขาช่วยทำบุญให้ด้วย ให้เขาด้วยอย่างนี้เขาจะได้รับไหมคะ ?

ตอบ : เพื่อนทำเพื่อนได้จะ ถ้าเขายินดีเขาได้ด้วย ถ้าไม่ยินดีก็อดเหมือนเดิม ส่วนใหญ่แล้วคนเหล่านี้กำลังใจเขามีติดบอดมาก คำว่าบุญเขาจะไม่เข้าใจซะด้วยซ้ำไป อุตส่าห์หลุดออกมาได้นั้นถือว่าฟลุคมากแล้ว แต่ว่าก็คงจะต้องกลับไปในระยะเวลาอันใกล้

ถาม : ทีนี้พอหลังจากนั้นนี้คะ เดือนเดียว เขาก็ขับรถที่ว่าปอดทึ่มทะเล คือยมทูตท่านมาเอาไปนะค่ะ พอหลังเข้าห้อง ICU ยังไม่ทันจะเสียชีวิต คือ เขาประคองเอาไว้ เจ้าคนที่นอนอยู่นะค่ะไปหาเพื่อนทุกคนเลย

ตอบ : อันนั้นคือจริง ๆ เขาตายแล้วแต่ร่างกายเหมือนกับรถที่ยังมีเชื้อเพลิงอยู่ หรือว่ารถที่วิ่งมาแล้วเครื่องดับแต่ว่าแรงเฉื่อยยังมีอยู่ก็

ทำงานไปแต่ว่าคนขับนะลงจากรถไปแล้ว

ถาม : แสดงว่าเขาเสียชีวิตไปแล้วอย่างนั้นใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าในเรื่องของทางธรรมก็คือตายไปแล้วเพราะจิตออกจากร่างไปแล้ว แต่ว่าในเรื่องของทางโลกนี้ถ้าหากว่ายังหายใจอยู่คลีนสมองยังทำงานอยู่ หัวใจยังเต้นอยู่ ก็ถือว่ายังไม่ตาย แต่ความจริงอันนั้นเป็นแรงเฉื่อยหรือว่าเชื้อเพลิงที่ยังเหลืออยู่ทำหน้าที่ไป

ถาม : พอหลังจากนั้นเผาศพไปก็เรียบร้อยแล้ว..

ตอบ : เรียบร้อยจะ พวกนี้ไม่ต้องตัดสินมาก กลับไปที่เดิม

ถาม : อ้าว ! แล้วอย่างนี้ไม่ใช่อุปฆาตกรรมหรือครับ อุปฆาตเขาไม่ลอยอยู่..ทำบุญให้ไม่ได้หรือครับ

ตอบ : อันนี้ของเขาหนีคุกมา ถึงเวลาออกมาจะอ้างว่าศาลยังไม่ตัดสินไม่ได้

ถาม : อ้อ..แล้วมันหนีกันได้ด้วยหรือครับ ?

ตอบ : บางทีก็มีเหมือนกัน

ถาม : มันพลาดได้อย่างไรครับ ?

ตอบ : ต้องลงไปถามเขาเอง (หัวเราะ) อาตมาลงไปกลัวเขาจะเอาไปอยู่เลยแล้วบอกลองห็นดูเถอะ(หัวเราะ) ร้อยก็มิหนึ่งห่าง ถี่ลอดตาช้างห่างลอดตาเส้น โบราณเขาว่าเอาไว้ มันก็มีเหมือนกันคือบางที่ที่เรียกว่าควบคุมตัวไป ไปเอาอีกคน ไอนี้ย่องไปซะแล้ว เป็นยมทูตก็ลำบากเหมือนกันนะ ถึงว่า...ที่ได้เจอหลวงพ่อบุญไปๆ ดีกว่าอยู่ตรงนั้นลำบากเต็มทีความจริงยมทูตนั้นนะท่านเป็นเทวดา แต่ว่านายนิรยบาลต่างหากละเป็นยมทูตในความหมายของเรา

นายนิรยบาลนี้พิลึกมาก ทำบุญกับบาปมาเท่ากันเป๊ะเลย ไม่สามารถที่จะลงนกรับความชั่วไป แต่ก็สามารถขึ้นข้างบนได้ ก็เลยต้องทำหน้าที่ทรมานสัตว์นรกตัวเองไม่ต้องเดือดร้อนเพราะไฟ มีหน้าที่อย่างนั้นไฟก็เลยไม่ทำอันตรายอะไรตนแต่ก็ต้องเหน็ดเหนื่อยกับการทรมานสัตว์นรกอยู่ น่าเบื่อหน่ายที่สุด

ถาม : ยังดีกว่าตกนรก

ตอบ : ต่อไปทำบุญอะไรทำบาปอะไรก็ให้มันหนักๆ ไปซะข้างหนึ่ง มันจะได้ไปๆ ชะให้หมดเรื่องไปลงก็คือลง ขึ้นก็คือขึ้น ทำพอดีเปะอย่างนั้นลำบาก

ถาม : แล้วไม่มีโอกาสหลุดหรือครับ ?

ตอบ : มีเหมือนกัน ยังไม่ทราบลี้มถามเขาไปว่าอายุงานของยมทูตเขาก็ปี เกษียณ ๖๐ หรือเปล่า ?

ถาม : บางที่ยังไม่ทันพูดเขาก็รู้แล้วว่าคำตอบอะไร

ตอบ : รู้ อาตมาหาเรื่องชกเทวดาเตะไม่สำเร็จสักทีหนึ่ง แคคิดเขารู้แล้ว..เขาชอบแกล้งเราอยู่เรื่อยนอนภาวนายังมาข้างหลังเดินตึกไหวยวบๆมาตามจังหวะเดินของเขาเลย เราก็กะๆ ไว้ แกล้งตึกก็เดี๋ยวจะเอาให้เซ็ด กะว่าพอเขาเดินมาถึงรัศมีทำให้เราเหวี่ยงถึงแน่ เราก็อปลิกตัวกลับเตะโครมเข้าให้..ไม่เคยได้กินหรรอก เขารู้..เขารู้ตั้งแต่แรกแล้ว แหม..ประเภทกระโดดข้ามอย่างนี้มันवलเลย เสียเวลาเตะลมเปล่า ความจริงไม่ต้องหลบเราเองก็เตะเขาไม่ถูกอยู่แล้ว แต่เขาก็หลบชะหน่อยให้กำลังใจไม่เสียแรงที่เตะ

ถาม : คือว่ากลัวผีนั้นะคะ คือมีความรู้สึกว่า..ยกตัวอย่างเช่นหนูกลัว

หนูก็พยายามไม่คิด แต่มันยังซัดๆ จนหนูเริ่มหวั่นไหวเลย จะทำยังไงดีคะ ?

ตอบ : ความจริงคนที่ไม่ชัดเจนนะจำไว้ว่าต้องทำอย่างนั้น คืออย่าพยายามให้ความสนใจกับภาพที่เราเห็น ถ้าเราให้ความสนใจภาพนั้นจะมัวไปหรือว่าถ้าเราตั้งใจใช้สายตาเพ่งจะไม่เห็นเลยเพราะว่าการที่เราไปอยู่ตรงนั้นเราถึงจะเห็นภาพนั้น เวลาเราใช้สายตาเพ่งเราต้องนึกถึงตาของเรามันเท่ากับเราดึงจิตกลับ ดึงจิตกลับตรงนั้นภาพจะหายไปเลยนะ ถ้าให้ความสนใจมากบางทีภาพก็ไม่ชัดเจน ดังนั้นว่าตัวอย่างของเขานั้นนะ ถ้าหากว่าไม่ให้ความสนใจคือไม่พยายามสนใจภาพจะซัดมากแล้วอยู่นานเป็นพิเศษ

ถาม : ใช่ค่ะ หนูกลัวหนูไม่สนใจ หนูจะไม่สนใจแต่มันยังซัดๆ

ตอบ : (หัวเราะ) จำ..วิธีแก้ก็คือว่าพิจารณาให้เห็นว่าไม่ว่าเราว่าเขาในที่สุดก็เสื่อมสลายตายพังเหมือนกัน จำไว้ว่าการกลัวทุกชนิดมีพื้นฐานมาจากการกลัวตายทั้งสิ้น อันนี้เคยตามพิจารณาดูใจตัวเองเป็นปี่ๆ อยู่ในปากกลัวเสือกัด เสือกัดแล้วเป็นยังไง ? ตายจะกลัวจะมารัด รูดแล้วเป็นยังไง ? ตายเหมือนกัน กลัวผีจะมาหลอกเดี๋ยวมันบีบคอเราแล้วเป็นยังไง ? ตายเหมือนกัน สรุปลแล้วทั้งหมดไม่ว่าจะอ้อมโลกไปไกลขนาดไหนก็ตามมันจะลงตรงว่าเรากลัวตายเหมือนกันทั้งหมด ต้องพิจารณาให้เห็นว่าความตายเป็นปกติธรรมดาของเรา เป็นปกติธรรมดาของสัตว์โลกทุกอย่าง สัตว์โลกเกิดเท่าไรไรตายหมดเท่านั้น พระพุทธเจ้าท่านยืนยันเอาไว้ ถ้าเราเห็นจริงว่าเราเกิดมาแล้วต้องตายเป็นปกติเป็นธรรมดา ถ้าเราทำความดีไว้ตายเราก็ไปสบาย

ความตายก็ไม่ใช่ว่ากลัว ในเมื่อเราไม่กลัวแล้วต่อไปก็จะเห็นได้ชัดยิ่งกว่าเดิม

ถาม : เวลาหนูกลัวหนูก็จิตใจวันไหวอยู่แล้ว แต่ก็นึกได้ว่าต้องอุทิศส่วนกุศลให้เขาณะละ แต่ว่าจิตมันก็ไม่ได้มุ่งมั่นมากหรอกนะ ก็คือมีความรู้สึกว่าเขาที่ได้รับแต่มันไม่เต็ม ๑๐๐ % แล้วเขาก็จางไปนะละ

ตอบ : คราวหน้าตั้งใจให้มันคงกว่านั้นหน่อย

ถาม : มันกลัวนะละ

ตอบ : จะ พยายามพิจารณาบ่อยๆ ภาวนาอย่างเดียวจะเอาตัวไม่รอดต้องพิจารณาบ่อยๆ เพราะทุกอย่างเกิดขึ้นในเบื้องต้น เปลี่ยนแปลงในท่ามกลาง สลายไปในที่สุด ไม่มีอะไรให้ยึดถือมันหมายได้ ตัวเขาเองเขาตายไปแล้วก็จริงถ้าหากว่าเขายังเวียนตายเวียนเกิดอยู่เขาก็ต้องทุกข์อีก ตอนที่เราก่อเกิดอยู่เราก็ทุกข์เหมือนกันนะ โดยเฉพาะตัวเราเองเป็นมหาเศรษฐีเขามาเพื่อขอส่วนกุศลจากเรา คนที่เป็นเศรษฐีไม่ควรจะกลัวคนที่มาขอทานควรจะสงสารและเกื้อกูลเขามากกว่า คราวหน้าเปลี่ยนโลกทัศน์ซะใหม่ฝันาสงสารไม่น่ากลัวหรอก

ถาม : ทำไมภาพมันชัดขึ้นทุกทีๆ จนเหมือนว่าอยู่ต่อหน้าอย่างนี้ เวลาเห็นหน้าผีก็จะชะงักเลยเจ้าคะ ไม่อยากให้เห็นเขาเท่าไรเขาก็เสนอหน้ามาให้เห็นทำไมยังงี้ดีเจ้าคะ ?

ตอบ : ถึงตอนนั้นก็รีบๆ ให้เขาชะให้ชินนะ ตั้งใจไว้แต่แรกเริ่มเลย ว่ากุศลบารมีที่เรากระทำในครั้งนี่ โดยเฉพาะกุศลจากการเจริญภาวนาของเราไม่ว่าผู้ใดก็ตามตั้งความปรารถนาอยากได้ผลบุญอันนี้ขอให้เขาโมทนาได้ตลอดเวลา ไม่ต้องเสียเวลาให้เราไปบอกไปกล่าว เชิญโมทนา

แล้วก็รีบๆ ไปอย่าอยู่ใกล้

ถาม : ตอนนั้นขับรถไปขับรถมาก็พาเข้าไปในป่าช้า แล้วก็นั่งกันหน้าสลอนเลยเจ้าคะ

ตอบ : จะ สวยมั๊ย ?

ถาม : ก็เป็นของเขาสภาพเขาเป็นอย่างนั้น

ตอบ : สภาพเขาเป็นอย่างนั้นเอง สวยที่สุดที่เขาทำได้ก็คือแค่นั้น ในเมื่อสวยที่สุดแล้วแค่นั้นมันก็เลยไม่ใช่ของน่ากลัวหากแต่หน้าสงสาร ยิ่งบุญน้อยเท่าไรร่างกายของเขาก็ยิ่งไม่ชาวมไม่นามองมากเท่านั้นเหมือนอย่างกับคนยากจน ยิ่งยากจนเท่าไรก็แต่งตัวปอนๆ กระมอมกระแมมมากเท่านั้น เพราะฉะนั้นแทนที่เราจะกลัวก็ควรจะสงสารเขามากกว่า สงเคราะห์เขาได้รับสงเคราะห์เลย ถ้าเห็นเขาได้แสดงว่ากำลังบุญของเราพอไม่ต้องทำใหม่ตั้งใจเลยว่าผลบุญทั้งหมดที่เราทำมาตั้งแต่ต้นจนบัดนี้ขออุทิศให้แก่เธอทั้งหลาย ขอให้เธอทั้งหลายจงโมทนา เราจะได้รับประโยชน์ความสุขเท่าใดขอให้เธอได้รับด้วย ไม่ต้องเสียเวลาทำใหม่ มัวแต่ทำใหม่เดียวเขาไม่ได้เพราะว่าบางจังหวะตัวบุญตัวกรรมมันช่วยส่งเหมือนกันเขาถึงเปิดโอกาสให้เราสามารถเห็นเขาได้อย่างนั้น มัวแต่ไปทำบุญใหม่พอดีถ้าเกิดจังหวะนั้นมันเลยไปก็อด

ถาม : ที่นี้มันมีอีกเจ้าคะ เวลาชาวบ้านรอบๆ ตัวเขาเกิดเหตุอะไรเราจะเห็นล่วงหน้าเจ้าคะ เราก็จะโทรไปบอกอย่างนี้ ต้องทำอย่างนี้ ต้องระวังอย่างนี้

ตอบ : คราวหน้าต้องระวังๆ ไว้หน่อย ต้องมีสติชนิดหนึ่งว่านี่

เราอยู่ในโลกแห่งความเป็นจริง ในเมื่อมีกฎของกรรมเป็นตัวบังคับ อยู่เราจะไปเปลี่ยนแปลงอย่างไร ถ้าหากว่ากำลังบุญของเขาไม่เพียงพอกรรมอันนั้นก็สนองเขาจนได้ ดังนั้นก็พยายามหนอยทำความคล่องตัวในด้านที่จะนี้รู้ได้ทันทีว่าสิ่งที่เรารู้นั้นจะบอกเขาได้อย่างไร จะบอกเขาได้แค่ไหน ช้อมตัวนี้ให้คล่องไวแล้วหลังจากนั้นจะได้ไม่ไปติดร่นกระวนกระวาย แรกๆ อาตมาก็อกจะแตกตายเหมือนกัน รู้แล้วบอกไม่ได้ นะมันจะคลั่งเอา แต่ว่าพอนานๆ ไปเดี๋ยวมันก็ชิน แล้วหลังจากนั้นก็ตาย ด้าน มันไม่มาล้มทับตีนดินพรวดๆ ไม่ช่วยมันหรือ อูเบกขามันเริ่มเยอะขึ้น ความจริงมันออกไปทางเห็นแก่ตัวหน่อยๆ เหมือนกันนะ

ถาม : บางทีปล่อยวางไม่ได้

ตอบ : เมตตากินประมาณเราจะทุกข์เองนะ เขาไม่ได้ให้ เมตตากรุณาอย่างเดียว แต่มีอุเบกขาด้วย

ถาม : ถ้าอย่างนั้นเห็นก็คงจะปล่อยวางจนกว่าเขาจะมาขอความช่วยเหลือ

ตอบ : ยิ่งทำอย่างนั้นได้ยิ่งดี ถ้าบุญเขามีเขาจะเข้ามาเองโดยที่เขาเองก็ไม่รู้ว่าทำไมต้องมา

ถาม : ดูเหมือนกับว่าตัวเองวุ่นวายจังเลย

ตอบ : ใช่เลยจะ วิเคราะห์ตัวเองได้แม่นมาก

ถาม : ถ้าอย่างนั้นก็ปล่อยวางต่อไปไม่ต้องยื่นเข้าช่วยเหลือเลยนะเจ้าคะ

ตอบ : ทำอย่างนั้นได้จะดี คือถ้าหากว่ากำลังบุญเขามีถึงวาระถึงเวลาเขาจะมาเอง แล้วเราก็บอกเขาถึงวิธีแก้ไขเป็นอย่างไร

แต่ถ้าเขาไม่ได้ประเภทวังมาล้มดินพรวดๆ อยู่ตรงหน้าเราก็ก็นมองไปก่อน ไม่อย่างนั้นแล้วมันจะวุ่นวายไปหมด เนี่ย..ที่ตือเขาไม่สามารถใช้อิทธิญาเต็มทีก็เพราะอย่างนี้ เพราะว่าถ้าได้เมื่อไหร่ก็จะไม่ดูฟ้าดูดินเลยว่าเขาทำกรรมอะไรมาตั้งทำอะไรจะช่วยทำเดี๋ยว

ถาม : พระท่านพูดนะคะ ว่าให้เราเนื่อกว่าตัวเรากายนี้ไม่มี แล้วจิตก็คือไม่มีด้วย เลยสงสัยว่ากายไม่มีนี่มันไม่เท่าไรแต่จิตไม่มีด้วยนี่แล้วมันจะหายไปไหนละเจ้าคะ ?

ตอบ : อาตมาก็ไม่ทราบเหมือนกันจะ พระพุทธเจ้าก็ไม่เคยสอน ถ้าอย่างนั้นฟังจากใครหรืออ่านจากไหนก็สืบหาจากต้นตอให้เจอแล้วต้องถามท่านโดยตรงนะ

ถาม : สรุปว่ากายไม่มีจิตยังมีอยู่ ?

ตอบ : มีอยู่ ขนาดนอกศาสนาอย่างพราหมณ์ของอะไรเขาก็ยังยึดจิตอย่างเดียวโดยไม่เอากายที่เป็นพวกอรูปพรหมนะ ถ้าจิตไม่มีด้วยแล้วมันจะอยู่ยังไง จิตเป็นสิ่งอมตะไม่มีคำว่าตาย หากแต่ว่าวนเวียนไปเรื่อยตามบุญตามกรรมที่ตัวเองทำอยู่ เปลี่ยนร่างเปลี่ยนภพภูมิไปเรื่อย ๆ จากว่าจะหลุดพ้นเข้าสู่พระนิพพานเพราะฉะนั้นจิตไม่มีเป็นไปไม่ได้

ถาม : แล้วจิตมีสภาพรับรู้ ?

ตอบ : รู้เป็นปกติเหมือนกับเครื่องบันทึกเทป บันทึกไปเรื่อย ๆ

ถาม : แล้วจิตมีอารมณ์มั๊ยคะ ?

ตอบ : มีสิ เพราะว่าเขาจะนี้รู้ นี้ปรุง นี้กแต่ง อยู่ตลอดเวลา แล้วเลยทำให้เกิดกรรมต่าง ๆ ขึ้นมาได้ ดังนั้นเราก็ต้องควบคุมจิต

ของเราให้มันอยู่ในลักษณะที่เรียกว่าไม่ให้คิดศีลคิดธรรมเป็นอย่าง
น้อย ถ้าสามารถทำให้ยิ่งๆ ขึ้นไปก็คือหยุดการปรุงแต่งของมันเสีย
ถ้าหยุดการปรุงแต่งของมันได้ทุกอย่างก็หยุดหมดดับหมดการหลุด
พ้นก็จะง่ายขึ้น

ถาม : เรื่องของการนั่งสมาธิ ตัวเองเพิ่งจะเริ่มๆ หัดนั่ง แล้วมี
อยู่วันหนึ่งที่พยายามจะกำหนดตามรู้ลมหายใจ แต่ว่าหลังจากนั้นไปแล้ว
ผ่านไปวันรุ่งขึ้นมีอาการรู้สึกเจ็บหน้าอก เลยไม่แน่ใจว่าอันนี้เกิดจาก
การที่เราพยายามตามรู้ลมหายใจหรือเปล่า ?

ตอบ : ลองทำดูอีกสักทีนะ ดูว่าจะเป็นอีกมั๊ย..

ถาม : คือว่าเจ็บทั้งวันเลยอะ พอวันรุ่งขึ้นก็หาย

ตอบ : ความจริงน่าจะทำต่อไปเลยเพราะว่าบางอย่างมันก็เป็น
ในลักษณะของขันธมาร คือ เขามาทดสอบเรา จริงๆ ก็คือดึงความสนใจ
ของเราไปจากสิ่งที่เราทำเพราะกลัวเราจะได้ดีเร็วเกินไป แล้วเราเองก็
ให้ความสนใจในทางที่ผิดเพราะในทางปฏิบัติจริง ๆ เขาไม่สนใจ
ร่างกายมาก อะไรจะเกิดขึ้นก็ช่างมัน..ถึงตายก็ยอม เขาสามารถจะ
ดึงความสนใจของเราให้เปลี่ยนแปลงไปสนใจในจุดที่เขาต้องการได้
เราก็ลืมการภาวนาหรือทั้งการภาวนาไป

ถาม : นั่นแสดงว่าเรากลัวตายใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ชัดเลยจ้ะ มันอ้อมชะโกลเลย ทำตัวยุจะเจ็บหน้าอก เจ็บ
แล้วจะเป็นยังไง เจ็บมาก ๆ แล้วตายมันอ้อมไปไกลไปหน่อย บอกแล้วว่า
ความกลัวทุกอย่างมันจะเกิดจากกลัวตายตัวเดียว ตามดูมันอยู่นาน
ดูจะจนซักคุ่นหน้ามันก็จะเลยพอจะจำหน้ามันได้ว่ามาหลอกแบบไหน

ถาม : ทำไมเวลากระแสบจิตส่งถึงกัน ทำไมถึงส่งกันได้จำคะ ?

ตอบ : มันมีพลังของมันอยู่แล้วก็เป็นพลังที่ไม่จำกัดด้วยรูปแบบ
แบบชะด้วย มันไม่ต้องวิ่งผ่านเครื่องไม่ต้องวิ่งผ่านสาย ไม่ต้องอาศัยเกาะ
ไปตามโยแก้วนำแสง มันนึกปุ๊บถึงเลยจ้ะ เป็นเครื่องมือที่วิทยาศาสตร์
ยังไม่สามารถสร้างแบบนี้ได้ ปกติของมันเป็นแบบนี้

ถาม : ขึ้นอยู่กับผู้รับผู้ส่งด้วยใช่ไหมเจ้าคะ ?

ตอบ : สำคัญตรงผู้รับ ผู้ส่งๆ ไปแล้วจะรับได้แค่ไหน บางคนก็ไม่
รู้เรื่องอะไรเลยส่วนใหญ่จะเป็นอย่างนั้น บางทีก็รู้แต่เป็นแค่เลาๆ ว่า เอ๊ะ!
ทำไมเราคิดถึงคนนั้น เราอยากจะทำติดต่อกับคนนั้น บางรายก็รับได้ชัดเจน
เลยเหมือนยังกับเราไปยืนอยู่เฉพาหน้า

ถาม : บังเอิญนะคะ แค่นึกเฉยๆ ว่าอยากให้พี่คนนี้โทรมาหาแล้ว
ประมาณสักหนึ่งวันเขาก็โทรมา เขาบอกว่าเขามีความรู้สึกว่าเราไป
บอกเขาว่าเขาต้องโทรมาหาเรา

ตอบ : แสดงว่ากำลังใจของเขาสะอาดใช้ได้ถึงสามารถรับได้
ถ้าหากว่ากำลังใจของเขามีดมัวมากกว่านั้นก็ไม่สามารถที่จะรับได้
ชัดเจน แหม..เข้าไปหน่อย ถ้าปุ๊บปั๊บโทรเลยจะดีกว่านี้มาก

ถาม : ก็ไม่ช้ามากหรอกเจ้าคะ พอนึกช่วงเช้าช่วงเย็นเขาก็โทรมา

ตอบ : จ๊ะ แต่คนอื่นนี่ห้ามนะ ใครนึกถึงอาตมานี้ห้าปีก็ไม่โทร
หน่อยแ่นะ ! จะใช้วิธีลัด บังเอิญอาตมาช่วยจ้ะ จิตใจมีดมัวมากรับไม่
ค่อยได้ ปิดเครื่องตลอด ในวัดคลื่นเข้าไม่ถึง

ถาม : เวลาจะตายนี่จิตออกจากร่างกายไหนได้มั้งคะ ?

ตอบ : รอบร่างเลยจ้ะ ทุกชุมชนออกได้หมด เพราะฉะนั้นเขาจะ

ออกทางไหนก็แล้วแต่เขา

ถาม : เคยอ่านเจอนะคะ ว่านักวิทยาศาสตร์ของพวกฝรั่งนี่ เขาพยายามที่จะทำห้อง แล้วก็พยายามที่จะเก็บจิตอะไรอย่างนี้ ?

ตอบ : ไม่มีสิทธิ์จะ

ถาม : อะไรก็เก็บไม่ได้ใช่ไหมคะ ?

ตอบ : เก็บไม่ได้หรอก เพราะจิตมีสภาพพิเศษสามารถผ่านวัตถุทุกชนิดได้ไม่โดนจำกัดด้วยข้อจำกัดทางโลกใดๆ ทั้งสิ้น เอาไว้ในเซฟลักก็ขึ้น เอาไว้ในห้องปลอดภัยของธนาคารชาติก็หลุดไปได้ เป็นไง..ห้องปลอดภัยหนาสักเมตรหนึ่งใช่ไหม ? น่าจะกักอยู่นะ..ไปจ้อยเลยละ

ถาม : ถวายสังฆทานให้ห้องที่ทำงานเขามอเตอร์ไซด์คว่ำแล้ว คอหักตายเมื่อวันศุกร์ ต้องยกเครื่องอะไรหรือเปล่านั้น ?

ตอบ : แล้วแต่เราจะ ถ้าคิดว่าใจถึงก็ไม่เป็นไร ถ้าอย่างนั้นหนูส่งตรงนี้แล้วให้เขาโมทนา ตั้งใจนึกถึงเขาแล้วกันจะ ส่วนใหญ่พวกเรามักจะไปคิดว่าเขาตายไม่ดี ความจริงตายแบบนี้ดีทำบุญให้เท่าไรก็ได้ โดยเฉพาะมีประเภทเพื่อนดี ๆ ญาติดี ๆ ก็คือที่เขารู้ว่าถ้าเขาทำบุญในลักษณะนี้แล้วเขาจะได้รับทำให้ พวกนี้ถือว่าโชคดีชะด้วยซ้ำนะ

ถาม : อย่างนี้ขึ้นไปชั้น ๕ กระโดดลงมาเลยครับ (หัวเราะ)

ตอบ : เอาเลย เต็มใจจะทำให้ สัตถุญาเลยทำให้ รับรองไม่โกหก ทำให้จริงๆ

ถาม : เผอิญต้องเลี้ยงลูกอีก ๒ คน

ตอบ : อุ้มลูกโตมาด้วย

ถาม : ถ้าเกิดว่าฝันเห็นเปรตนะค่ะ ซึ่งเราไม่เคยฝันอย่างนี้มาก่อน

หมายความว่าไงคะ เขามาขอส่วนบุญหรือเปล่า ?

ตอบ : ตอนนั้นถามเขาเลย ถามเขาว่ามีฐานะอะไรมาเพื่ออะไร ?

ถาม : เขาได้ในฝันหรือไม่ในฝันถ้านี้บอกถามเขาจะจะได้รับคำ

ตอบที่ตรงเลย แต่ของเรามันแค่คาดว่า..ถ้าหากคาดว่าโอกาสผิตมันสูง

ถาม : แล้วทำยังไงให้เราถามในฝันได้ ?

ตอบ : พยายามสร้างสติให้มันคงอยู่ถึงหลับก็รู้เหมือนกับตื่น ถ้าหลับก็รู้เหมือนกับตื่นนี้เราก็ทำไต่ยังกับเราตื่นอยู่นั่นเอง สร้างสติให้มันคงกว่านั้นนิดหนึ่งจะ ไม่ต้องมากหรอกนึกเดียว ฝันถึงนี่ถือว่าใช้ได้ แล้วต่อไปก็เอาให้มันดียิ่งกว่าเดิม แล้วฝันบ่อยมั๊ย ?

ถาม : ฝัน ๒ ครั้งแล้วค่ะ

ตอบ : ๒ ครั้ง ภายใน ๕ ปี ?

ถาม : ไม่ใช่ค่ะ เมื่อเร็ว ๆ นี้เอง

ตอบ : (หัวเราะ) จะๆ ต่อไปไม่ต้องฝันก็ได้ ตื่นขึ้นมาแล้วก็ตั้งใจว่าบรรดาผีหรือเปรตทั้งหลายที่เราพบในความฝันนั้นนะ เราทำบุญอะไรมาขอให้เขาโมทนาแล้วก็ตั้งใจอุทิศให้เขาไป ของเขาเองจะหลับจะตื่น เขาเอาทั้งนั้นแหละ

ถาม : ถามเรื่องความฝันอีกคนหนึ่งได้ไหมคะ ?

ตอบ : ได้จ้ะ

ถาม : คือว่าฝันในคืนเดียวกันนะค่ะ ฝันว่านี่เป็นการฝันที่ว่าจะมีคนมาแย่งของรักของเรา แล้วในฝันตอนแรกที่เราโกรธแฟนรามาเลย แต่ในที่สุดเราก็ตัดสินใจว่าเราไม่เอาเขาแล้วให้เขาอยู่กับคนนั้นไปส่วนฝันที่สองถัดมาติดกันเลยค่ะเป็นความฝันที่ว่าอยู่ๆ ก็มีคนเหมือนกับว่า

มาจากนรกเขาบอกเราว่าเราจะเหลือเวลาอีกแค่วันเดียวแล้วเราจะต้องตาย
 ตอบ : โห ! ทำไมเหลือเยอะอย่างนั้นล่ะ วันหนึ่งของนรกขุมที่
 ต่ำสุดเท่ากับ ๙ ล้านปีมนุษย์ ความฝันอันไหนสร้างกำลังใจแก่เรา
 ได้คือมันดีมันขึ้นใจก็เก็บมันเอาไว้ อันไหนที่เรารู้สึกว่าจะไม่ดีลื
 มันซะ ..ถ้าไม่ทำอย่างนั้นบางที่เราไปมีวแต่ฟังชานกัลลภูมิอยู่มัน
 ทำให้เสียการปฏิบัติหมด

ถาม : แล้วเราจะรู้ได้ยังไงคะ ความฝันอันนี้มันมีเหมือนกับเป็น
 สิ่งที่เขามาทดสอบเราหรือเปล่า ?

ตอบ : มันทดสอบทุกอย่าง จะหลับจะตื่นเขาทดสอบทั้งนั้น
 ในฝันถ้าหากเราสามารถล่วงศีลได้เราจะต้องรัก โลก โกรธ หลง ได้
 แต่เราไม่ล่วงในศีลนั้น ไม่รัก โลก โกรธ หลง ไปตามในฝัน สามารถ
 ควบคุมกำลังใจของเราได้ถือว่าตอนนั้นกำลังใจของเราใช้ได้ แต่ถ้า
 หากว่าเราล่วงศีลไปเรารัก โลก โกรธ หลง ไปตามเหตุการณ์ในฝัน
 นั้นๆ ก็แสดงว่ากำลังใจของเรายังใช้ไม่ได้ เอาไว้เป็นเครื่องวัดของ
 เราเอง เก็บเอาไว้วัดกำลังใจของเราเอง

บุตรกิติ บิดากิติ เฝ้าพันธกิติ ญาติกิติ
 ย่อมไม่มีใคร ดำหนานได้ เมื่อความตายมาถึง

(พระผู้มีพระภาคเจ้า ขณะประทับ ณ เวฬุวันวิหาร กรุงราชคฤห์ ได้ทรงตรัส
 พระธรรมเทศนาดังกล่าว ยังผลให้มารดาของโสပါกะ บรรลุโสดาปัตติผล
 และโสပါกะ บรรลุอรหัตตผล)